

LYŠKÁNORA 117

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Poradostiny 1090 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Myšlenka * Hranice - část druhá *

Motta tohoto čísla

„...Dozorujte prince...“

vůdce Grub

„...I malá hlídka může požadovat velké
úplatek...“

Darghaz

„...Měli bysme být k dispozici těm drsnejm
barbarům...“

Julián Chrupa

Myšlenka

Jonas Wreda

Pohřební zřízenci přinesli mrtvého...
s pietou postupně po kouscích ty jeho
rozbité ostatky pokladli do země
Přítomní přeživší plakali... a ve mně
s pachutí poněkud navinulou
závěrem obřadu cosi se hnulo

Bylo to, jak to říct, temné a lepkavé
plíznoucí zákruty lebeně jako té
prazdblesk myšlenky, náhlého popudu
zhmotnění v záplavě fantaskních přeludů...
Vážil jsem záporu i zjevné klady
a v úvahách osířel nad hrobem mladým

Když truchlící odešli, kousky jsem vyhrabal
a s nejlepším vědomím znovu je poskládal
do nádherné vitráže, mozaiky střepů...
Nad dílem kochal se přikrčen v dřepu...
Pak nadil je pozbytým... myslím tím - duší
až samým dojetím zrudly mi uši

Ač techniky vzkříšení byl jsem si vědom dřív

-
přec v posvátném úžasu zíral jsem na ten div
okouzlen údy, jak vnuknutou vůlí
sclené, jako kdys, opět se hnuly...
(příznačně malátně v kloubech a kolenou)
Muž na mne pohlédl s grimasou zmatenou...

Zmatenou? Ale ne! V naprostém opaku!
Pochopil, že se stal objektem zázraku...
zjihle se kolébal od samé vděčnosti
vržen vstříc životu, obdařen věčností...
Tak vzniklo pouto, svár pevnější oceli...
a my dva se objali... a stali se přáteli...

Občas mám zatmění, záhadné proluky
proti nimž cítím se beznohý, bezruký...
těžko lze odlišit, co je jen pouhým snem
a co se přihází ve světě reálném
A teď zas... procítám... chápu jen s bídou
proč nad hrobem stojím sám... a nikde nikdo

Pevně zas ukotven, v poklidu hřbitova
člověku, jenž leží pod prsty pochován
smrtelně vážně a přísežně slíbím tu
že jednou jej vzkřísím a přivedu k zenitu...
že ještě se k předmětné myšlence vrátím...
Zatím to byl jen sen... jenom sen... zatím...

Hranice - část druhá

Jorchen Kierke

Přepadení

Hlavní část výpravy tedy měla
vyrazit po obchodní cestě směrem na Naglin a
najít a zabezpečit vhodné místo k utáboření.
Babačan se uvolil, že dojede do Nurnu, který
je takřka za rohem, a přiveze nějakou
obstojnou mapu toho Meziřečí. Nif s Grubem
naopak minili zamířit přímo do Liscannoru,
vyzvednout Vestu a promluvit si s Kalivodou
ohledně té záležitosti se soudcem, respektive
ohledně oně drobné práce, kterou budou muset
cestou zařídit.

Babačan Borůvka nakráčel do
Královské zeměpisné a za hříšné peníze
zakoupil mapu Meziřečí. Peněz nelitoval a byl
šťastný, že šlo všechno tak hladce. Teď pyšně
cválal koňmo severní cestou a ostřížím zrakem
pátral po ležení Nurnských.

Nif s Grubem po bezmála třech
hodinách dorazili do Liscannoru, kde je už
netrpělivě vyhlížel Otakáro Vesta. Ten se
svěřil, že Otmar Kalivoda mu v mezidobí
ukázal mapu Meziřečí. Správce už se tedy v
místopise víceméně orientoval a byl dokonce
ochoten se o nabyté informace podělit.
Jenomže teď čekal závažnější úkol na vůdce
Nifa Bouřliváka, a to vysvětlit panu
Kalivodovi, že si Nurnští budou muset něco
cestou krátce zařídit a že s nimi pojedou ještě
jeden cizí chlap s kočárem. Zamýšlel to
správci Kalivodovi dávkovat po lžičkách,
takže pro začátek chtěl o soudci Nostrilovi
hovořit víceméně jako o jednom z Nurnských.
Všechno má totiž svůj čas. Barbar se nadechl
a vystoupal schodištěm nahoru do Kalivodova
pokoje, respektive Otakárova pokoje pro
hosty. A tak Otakáro s Grubem osířeli a z
dlouhé chvíle nějak přišla řeč na to, že by
vůbec nebylo od věci zjistit něco bližšího o
Erbertu, respektive kdo je tam v současnosti
starostou, a proč hrad Vrábel stojí stranou
vesnice a zda by nebyl k mání nějaký

místopisný náčrt v podstatě čehokoli. Grub
se rozhodl, že s Otmarem to vyjednávání bude
stejně na dlouhé lokte a že bohatě stihne ještě
navečer zajet do nurnské knihovny přeptat se
na další realie, případně zkontrolovat, co se
děje kolem Nostrilova domu, a potom že
někde ve městě přespí a ráno se poklidným
plynulým tempem spojí s hlavním vojem.

Nif se s Otmarem Kalivodou dohodl
vcelku rychle a vrábelský správce souhlasil, že
pokud se zájmy Nurnských nestanou
překážkou tomu, k čemu si je najal, nemá s
tím člověkem navíc a drobným zařízením
po cestě žádnou potíž. A že je už žádostivý
vyrazit.

„Pokud se ale vydáme na cesty teď
hned, budeme muset spát na divoko“,
upozornil Nif, „Tím mám na mysli v lese“.

„Víte, pane, kolikrát já jsem už
přespával v lese?“, usmál se Otmar, „Jsem
přeci voják, mám výcvik“.

Otmar, Nif a Otakáro se tedy
usnesli, že pokud má pan správce výcvik, nic
nebrání tomu vyrazit ihned. Kalivoda nasedl
na kozlík svého vozu. Zpod plachty se
ozývalo štěbetání drůbeže a zaštěkal pes.

„Vy vezete psa?“, zeptal se Otakáro
Vesta.

„Psy...“, odvětil Kalivoda pyšně, „A
taky husy, slepice a poštovní holuby. Hádám,
že se budou hodit“.

„Ti holubi asi jo“.

Trpaslík Grub v Nurnu nezjistil nic
nového a soudcův útěk se nejspíš dosud
nestihl provalit. A jelikož ještě nepadla tma,
rozhodl se, že nepřespí ve městě, jak původně
zamýšlel, ale že se vrátí do Liscannoru a
připojí se k Otmarově koloně. Jaké však bylo
jeho překvapení, když o dvě hodiny později
nalezl Otakárovo dům prázdný a zjistil, že se
po Kalivodově voze slehla zem.

„A do hajzlu!“, zaklel trpaslík.

Babačan Borůvka si Jana Křivého
všiml hned. To křovisko, v němž se na hlídce
ukrýval, bylo příliš řídké.

„Mám mapu Meziřečí“, houkl naň

pyšně.

„Skvěle”, odpověděl Jan a ukázal na lesní pěšinu odbočující z hlavní cesty a mizející v lese, „Tábor je tam. Asi padesát sáhů. Hrubým vodhadem”.

Jan Křivý seděl na stráži krytý křovím, ale ta ženská jako by jela na jisto. Johana Hříbalová. Na lesní cestu vedoucí k ležení zahnula dobře věděla. Věděla to od Mlučema a ten se to dozvěděl od Hiršla. Když Hanyš Lubina přivezl chůvu k Severnímu majáku, tak jak bylo v plánu, a potom zcela mimo plán Johanu spoutal a vytloukl z ní, kde se soudce Blažej Nostrila ukrývá, Mlučem s Hiršlem to pochopitelně viděli. Byli tam. Neviditelní. Mlučem ovládal kouzla a čary, a ten jeho škaredý Hiršl jakbysmet. Původně ty dva k soudci měla dovést Johana, ale potom to vlastně nevědomky učinil horkokrevný Hanyš. Pořád nebylo jasné, kde jsou ty peníze a neměli ponětí, kde je Jan Souvrat. Netušili, zda směnku má u sebe účetní nebo už soudce, či zda pan Nostrila míní věc řešit až někdy později. To, že se soudce rozhodl vyzvednout přímo peníze, Johanu v tu chvíli vlastně potěšilo. Všichni budou jediné rádi, když odpadnou potíže s proplacením. A nejvíc ze všech bude ráda Emma. Proplacení peněz bylo největší slabinou plánu. To, že peníze už soudce dávno má v truhlici na mezkovi schovaném za jednou z těch vranigostských barabizen, o tom neměl nikdo z nich ani tušení, dokud se soudce mimoděk vlastně sám nepřiznal. Johana Hříbalová zatajila dech a musela se kousnout do rtu, aby nezajásala a neposkočila nadšením. Pochopila, která z truhlic je naditá penězi. Vždyť to soudce sám řekl, když ti rabiáti překládali truhly na vůz. Soudce se zbavil Lubiny a jeho lidí. No, dobrá. Nato se zbavil jí a Jana Souvratě. To bylo vlastně taky dobře, aspoň nikdo z nich

nedojde úhony. Jana Souvratě měla docela ráda. Potom nechala Jana Janem a odešla k Pírkovi domů. Za Emmou. Společně počkali na Mlučema. Ten se objevil velice brzy a pravil, že skupina lidí kolem pana Nostrily se rozhodla opustit Vranigost a přesunout se s penězi asi tři hodiny obchodní cestou na sever. A že jsou oslabení, poněvadž část odjela pryč pro posily a jeden ze vlastně zemřel. Zabíla ho ta pomatená holka. Takže bylo na čase, aby Pírko sebral ty svoje najaté chlapy a společně vyrazili vybrat si to, co jim patří. Soudcovy peníze. Johana navrhla Emmě, že před útokem dostane jejího otce stranou, aby náhodou nepřišel k úhoně. Ti muži, co s ním byli, působili dojmem, že pro ránu nechodí příliš daleko. A také že pro ni kráčí poměrně neřízeně. Navíc jen bohové mohli vědět, jakou pakáz míní přivést Julek Pírko. Teď už to ale věděla také. Přivedl chlapy ještě neřízenější. Ne ne, bylo lepší pana soudce dostat trochu stranou. A jediný, kdo se tam mohl tak zčistajasna objevit, byla právě Johana. Byť by její zjevení v lese mohlo působit nepochopitelně a krajně podezřele. Z toho už se vymluví a pusu má na to prořízlou dost. Koneckonců i Mlučem si té její držkatosti všiml. Navíc za pár dní už soudci skládat účty muset nebude. Emmina chůva začne nový bohatý život, život daleko za mořem.

Johana Hříbalová odvedla Mlučema a Emmu po obchodní cestě na Naglin. Jeli koňmo až do okamžiku, kdy Mlučem oznámil, že se spojil s Hiršlem. Rozbili ležení na kraji lesa, Mlučem nakreslil do hlíny plánek a vysvětlil rozestavení ležení té cizí bandy kolem soudce i přesnou polohu truhlice s penězi. Emma se zatím usadila u cesty, nervózně si hryzala nehet a netrpělivě vyčkávala, kdy se objeví milovaný Julek. Julek Pírko přijel s vozem plným chlapů. Vyhrnuli se do lesa a Mlučem znovu nad náčrtem v hlíně vysvětlil situaci. A tehdy Johana Hříbalová navrhla nahlas, že bude lepší, když soudce odvede stranou. Kvůli jeho bezpečí, kdyby ti lidé kolem něj nechtěli zlato vydat hladce. Přeci jen to byl Emmin otec.

Johana Hříbalová došla k ležení

Nurnských a hnala se k soudci. Druzi se sice podívali, ale nikdo nic skutkem ani verbálně neučinil. Vždyť tu nebyl vůdce a vlastně ani jeho zástupce Vesta. Chyběl také trpaslík Grub, muž s prořízlymi ústy. Jan Křivý dřepěl u cesty na hřídce a Kaplo Drím snil svůj věčný sen na dně hrobu. Nurnských tady v ležení zbylo věru málo. Hříbalka soudce Nostrilu odvedla dál po cestě hlouběji do lesa a Nurnští zpovzdálí sledovali, jak se ti dva polohlasem o něčem dohadují. Potom ale soudce vztekle mávl rukou a vrátil se mezi Nurnské. Hříbalová zoufale zírala, jak Emmin otec odchází, ale v danou chvíli ji nenapadlo nic, čím by pana soudce odlákala. Zbylo jí doufat, že Pírkovi kumpáni sami pochopí, komu ublížit mohou a komu nikoli.

Že se něco děje, na to Nurnští přišli poměrně pozdě. Ležením proběhl Jan Křivý a za ním se mezi poházené batohy družiníků vřítíl oplachtovaný vůz. Muž na kozlíku prudce zarazil koně a zezadu zpod plachty se začali hrnout chlapi ve zbrojích. Nurnští vyskočili a tasili.

Pomalu šíralo a trpaslík Grub se zasmušile doplouhal k hostinci U hrocha. Svítlo se tam.

„Zdarec”, pozdravil hostinského a přelétl smutným pohledem prázdný lokál, „Neviděls Nifa nebo Vestu? Měl jsem se tady s nima setkat”.

„Neviděl”, odvětil Luncius stroze a dál se věnoval smetávání drobků ze stolů.

„Nevíš, kdy mohli vodjet?”.

„Nemám tuča”.

„A kde je ten vůz, co stál ráno před hospodou?”.

„Myslíš vůz toho Kalivody?”.

„Jo, ten přesně myslím...”.

„Jó”, podrbal se krémář ve kšticí, „Tak ten jsem slyšel vodjíždět někdy vpoledne”.

Grub vůbec nechápal, jak ho tady mohli zapomenout. Byl našťavaný a rozhodl se, že teď na noc sám nikam nepojede. Pěkně se vyspí a vyrazí až ráno. A potom si to s nimi od plic, pěkně po štajgrovsku, vyřídí.

Z levé strany vozu se rozvinula řada čtyř mužů a obrovitý chlap od kozlíku zařval, ať všichni přítomní skloní zbraně. Očividně se cítil být silný v kramflecích. Byl to kroll a aby naléhavost svých slov podtrhl, ještě se postavil. Nurnští v rozvolněném hrozu strnuli. Jan Křivý jako jediný stál stranou a měl výhled na pravou stranu vozu. Usoudil, že se z něj odtamtud někdo hrabe ven. Poněkud nepochopitelně zaklekl a napřáhl meč směrem, kde se jako první objevil muž s napnutým lukem. V okamžiku, kdy zařinčel první úder kovu o kov, lučištník po Janu Křivém vystřelil. Kupodivu minul.

První úder zasadil Dwany Růžička. Bylo mu víceméně jasné, že tihle chlapi jdou po Nostrilových penězích a že bez boje se to neobejde. To hobitovi říkala letitá zkušenost a nemýlil se. Vyběhl do útoku a tál. Okamžitě se dostal do obklíčení.

Druhý šíp už Jana Křivého ošklivě zasáhl a tomu zchromly údy. Když se hroutil k zemi, vnímal pouze, že za střelcem z vozu seskočili další dva muži a že zleva přibíhá na pomoc Babačan Borůvka. Mechové brnění sice zmerčil jen koutkem oka a letmo, ale bylo nezaměnitelné.

Dwany Růžička podporovaný magií blesků od slepého Ieronýma naváženého vrískajícím opičákem, nebo čím vlastně, měl, ačkoli to tak pro pohled nezkušený nemuselo vypadat, precizně a promyšleně vykonstruovaný plán. Bylo mu jasné, že nepřítel je v převaze a že Nurnským citelně chybí bojová síla Nifa, Gruba a Otakára Vesty. A absence velení, to byl pro Nurnské průšvih jako hrom. Bez velení se kumpanie stávala, jak se mezi druhy říkalo, neuspořádaným hroznem hovad. Při všem tom vědomí se tedy šermíř rozhodl maximálně využít terén a postupným ústupem hlouběji do lesa nepřátele nalepené na sebe jako vosy na med stáhnout pryč od svých spolupardů. Ti by pak mohli díky tomu z relativního bezpečí pálit nepříteli do zad, dost možná i v účinné křížové palbě.

Babačan Borůvka vyskočil na vozík s klecí a vzápětí mu došlo, že takhle se vystavit na odív nebyl právě dobrý nápad.

Skupina, která se řítila za zchromlým Janem, se obrátila na zelenkavého druida a kroll z kozlíku se útoku přidal. Babačan tedy z vozíku zase seskočil, vzal nohy na ramena a prchal směrem k Růžičkovi. Ústup mu kryl věrný pes Buk. Hobit měl však příliš krátké nohy, daleko nedoběhl a musel se obrátit na boj o holý život. Druidovy šeredné situace si všiml kouzelník Ieronýmus a jednomu z nepřátel vypálil díru do břicha. Slepý elf se vydal takřka zcela z magické moci a nezbylo mu, než zbytek sil věnovat pokusu o teleportaci. Ta se mu úspěšně zdařila a část Babačanových soupeřů, ještě než kouzelník definitivně vysublimoval, odlákal na sebe. Magicus se zhmotnil až tam u obchodní cesty a telepaticky vnukl opičákovi, aby se zdekoval na nejbližší strom.

Dwany dobil své protivníky a rychlými přískoky přiběhl na pomoc umdlévajícímu Babačanovi. Do šarvátky se zapojil i Jan Křivý, jehož ochromení trvalo jen krátce a mezitím stihlo pominout. Borůvka se dostal mimo dosah boje, kryl ho Jan Křivý. Když i ten umdlel, Dwany Růžička stálh pozornost zbylých dvou mužů na sebe. A brzy se mu je podařilo dobít.

Ieronýmus z telepatického spojení s opičákem usoudil, že Johana Hříbalová nestojí tam, kde stála před bojem, respektive že zmizela. Vyslal tedy svého animalia, aby ženu dostihl a zabránil jí v útěku. Rychlonohé stvoření Nostrilovu služebnou dostihlo na cestě hluboko v lese. Hříbalová pelášila, seč jí síly stačily, ale zrzavá opice macatou ženu mohutnými přískoky doběhla a pověsila se jí na krk.

* * *

„Všechny vobrat“, uplivil Dwany Růžička krvavou slinu, „A ty, co dejchaj, svažte“.

Jan Křivý na rozkaz nečekal. Už pár chvil instinktivně obracel kapsy mrtvých naruby.

„Nevidim Hříbalku!“, houkl najednou druid.

„Tak jí jdi chytit!“.

„Běž!“, křikl Babačan k věrnému Bukovi, „Běž a trhej!“.

A pomalu se rozeběhl za psem.

Nurnští toho u mrtvých kolem vozů nenašli mnoho. Ti muži kromě několika vyloženě osobních věcí neměli žádná zavazadla. Nejspíš přijeli z Nurnu a plánovali se tam obratem vrátit. Z celé bandy přežili jenom dva, trpaslík a elf.

* * *

Babačan Borůvka zaslechl štěkot psa a pochopil, že Johana Hříbalová byla dopadena. A potom ji spatřil na vlastní oči a došlo mu, že Buka už dávno stihl předběhnout Ieronýmův zrzavý opičák. Žena měla po těle rozeteté krvavé šrámy a odevzdaně se choulila na zemi. Kouzelnické animalio však také neslo stopy opotřebení. Animalia jako taková totiž krvavé šrámy nést nemohou.

„Pudete se mnou, dámo“, odušil Borůvka.

Johana Hříbalová se usedavě rozplakala.

Mlučemův vzkaz

Výslech dvou zajatých mužů netrval dlouho. Ten malý, trpaslík, se rozhodl raději okamžitě mluvit a jeho elfí kumpán mu to zjevně neměl za zlé. Jmenovali se Ploužil a Nespek a přivedl je sem Šerek Hlíva, ten mrtvý kroll, co kočíroval vůz. Všichni do jednoho pocházeli z Šedova a najal si je Julius Věchet, řečený Julek Pírko. Slíbil jim peníze za to, že jistě muže zbaví jistě bedny. Najal si je, obstaral vůz a vypravil se s nimi po cestě z Nurnu. Měla to být snadná práce, při které ani nemusela téci krev. Rychlé peníze. Alespoň tak to Šerek Hlíva, který dojednal podrobnosti v Julkově kvartýru v ulici V jámách, vnímal a stejně tak to předestřel ostatním.

„Rychlý a snadný prachy...“, zazubil se v ten čas kroll Šerek, když podrobnosti o práci pro Julka Pírka tlumočil ostatním.

Chlapi neskřývali nadšení.

Z výslechu vyplynulo, že v bytě Julka Pírka pobývala i nějaká další žena a potom ještě ta spoutaná tady. Karabud Ploužil pohodil ramenem směrem k Johaně Hříbalové.

„Ieronýmus to říkal“, utrousil Borůvka.

„Co říkal?“.

„Že v tom únosu má Hříbalová prsty“.

Soudce Nostrila zbledl, ale nezdál se být nějak obzvlášť překvapený. Zřejmě to, co tu padlo, už nějakou chvíli tušil. Alespoň od okamžiku, kdy ho hospodyně vylákala do lesa a snažila se mu cosi nejasného naznačit. Chovala se divně.

„Ty!?“ , křikl soudce.

„Stejně za to můžete vy, pane...“.

Potom žena mezi vzlyky spustila příval slov. Příval slov a obvinění o tom, že kdyby soudce nebránil lásce Emmy a jejího chlapce, nikdy by ty věci nezašly tak daleko. Kdyby jejího milého nenechal zavřít do vězení a nepřislíbil Emminu ruku tomu příšernému Lubinovi, všichni by žili šťastně tak, jako dřív. Už nebylo pochyb, že Julek Pírko a Emma Nostrilová byli milenci. A že Emma zosnovala svůj vlastní únos, aby se mladý pár dostal k penězům. Také bylo jasné, že Johana Hříbalová, Emmina chůva, dvěma mladým k zosnování a provedení zločinu obětavě napomáhala. Obětavě, ale také ze zistných důvodů.

„Svažte ji!“, přikázal Dwany Růžička.

Johana Hříbalová se nebránila. Dokonce nastavila ruce, aby ji Jan Křivý, který už tahal lano, mohl spoutat.

„A co dál?“ , zeptal se Babačan.

„Počkáme na vůdce, ať rozhodne“.

* * *

Vůz Otmara Kalivody doprovázený dvěma jezdci dorazil do ležení už za tmy. Ieronýmus stál u cesty na hlídce a projíždějícího vozu si závčasů všiml. Že nevidomý flašinetář povoz zaznamenal, na tom nic divného není. Jak se ale slepci podařilo bez jakýchkoli pochyb rozpoznat Kalivodův vůz doprovázený zbytkem Nurnských, to vědí jenom bohové.

Elf každopádně zvolal: „Nife! Vůdče!“, a Nif pochopil.

A pochopil i Otakáro Vesta a Otmara Kalivodovi to také došlo. Totiž že ležení Nurnských se nalézá tady někde poblíž.

A teď, když správce Kalivoda

zarazil koně a ti dva Nurnští sesedli z koní, spustil se příval slov. Každý mluvil překotně páté přes deváté, co že se to vlastně stalo, a do věci se s postřehy a úsudky vkládal i samotný soudce. A pan Kalivoda, který se občas v tématu ztrácel, než se ztratil docela, se neváhal vyptávat. Každopádně to vypadalo, a vyjukaný vrábelský správce nebyl jediný, kdo to tak pochopil, že nějaký Julek, Kvítka a Pírko jsou jakási povedená trojice milující Emmu Nostrilovou, a že ti tři nápadníci ji unesli a chtěli se dostat k výkupnému. A že je ještě ve hře nějaký Mlučem a možná taky i jakýsi Žluč, co se do toho komplotu ohledně vydíraných peněz přidali. Včetně Hříbalové ovšem. A že jde o nějakou Plyj a taky že ta Baranka Kortová že je z Kotleby. A že Plyj a Kotleba jsou v Meziřečí. Otmara Kalivoda pravil, že ráno je moudřejší večera. Rozbolela ho ze všech těch zmatených informací hlava a odebral se tedy na kutě. Stejně tak ulehl i soudce Nostrila, jemuž se nepodařilo Nurnské přesvědčit, aby Pírkův dům ještě teď v noci obklíčili, a Nurnští zase nedovolili dost možná už tou dobou úřady hledanému soudci odejít.

„Zítřka ráno si vezmeme tu Hříbalovou do parády“, vzal si Ieronýmus stranou vůdce Nifa, „Namaguju se a vhrěznu jí do lebeň...“.

„Tak jo...“.

* * *

Ieronýmus dřepěl v jehličí, měl nepřítomný výraz a pohupoval se dozadu a dopředu. Opičák jej s posvátnou úctou pozoroval.

„Co to dělá?“ , zeptal se Jan Křivý, když proloupl oko a zavrtěl se v houních.

„Zavostřuje...“, odvětil Dwany a dlouze zív.

Potom hobit promnul oči a stočil zrak k věžešské kleci. Byla odkrytá. Na kozlíku seděl Babačan Borůvka v mechovém brnění a něco té zajaté holce říkal.

„Iarwanna...“.

Vyšlehlly modré blesky a hobit spadl na zem.

„Svině jedna malá!“ , ječel Babačan, když vůz zase zakrýval plachtou, „Svině záludná!“.

* * *

Ieronýmus byl připraven a kývl na vůdce. Šli na věc. S tímhle Johana Hříbalová nepočítala, vlastně ani netušila, že jsou takovéhle věci možné. Totiž že někdo cizí může nahlédnout druhému do myšlenek. Nostrilova hospodyně se dostala pod palbu otázek a tentokrát už byla připravená. Rozhodla se pro Emmu získat čas, a to se jí včera podařilo. Teď už šlo jen o to se z celé záležitosti nějak vylhat a dovést své vězňatele k poznání, že to ona, Johana, je tady obětí. Aby ji pustili a ona se mohla spojit s Julkem Pírkem. Za pár dní jim všem měla odplouvat loď do Karnolu. Potom už by bylo všechno jedno. Johana se tedy rozhodla příběh odvyprávět znovu, ale tentokrát tak, aby vina padla na Hanyše Lubinu. A to se jí dařilo, alespoň o tom byla přesvědčená. Že se jí lebení probírá ten slepý muž, neměla ani ponětí. A že ten muž vidí i obrazy takových letmých a prchavých myšlenek, jako jsou vzpomínky na ležení v lese, o tom mít ponětí ani nemohla. Výslech skončil a Ieronýmus si vzal Nifa stranou.

„Ta ženská prachsprostě lže“, sykl flašinetář.

Ne nadarmo mu v mládí říkali Jestráb. Už měl tu ženskou prokouknutou od hlavy až k patě a dal si dvě a dvě dohromady. A teď své závěry přednesl vůdci. Ta ženská v tom jede. Emma Nostrilová, milenka jistého Julia Věcheta, vydírala svého otce, aby Věcheta propustil z vězení. Když tak učinil, začali ti tři soudce Nostrilu vydírat o výkupné. Mají ještě jednoho kumpána, jistého Marka Žluče, v podsvětí řečeného Mlučem, který s Pírkem seděl v arestu. A ten Mlučem je kouzelník a má vlastního animalia. Mlučemův animalio sleduje Nurnské už od jednání ve Vranigostu, kam se přimotal, když pro svého pána sledoval praporečníka Lubinu odvázejícího zbitou Johanu Hříbalovou. A tam ta povedená sebranka skrze Johanu Hříbalovou dozvěděla, v které z truhlic jsou peníze, a od té doby je mají prostřednictvím animalia pořád na očích.

„Proto nás taky našli“, řekl Ieronýmus.

„Takže ten magickej tvor tady pořád někde je“, usoudil Nif.

„Jo. A je to podle všeho ďáblík“.

„Ale jak bysme ho...“, rozhlédl se vůdce kolem.

„Počkej“, napadlo něco Ieronýma, „Pokud nás ten ďáblík sleduje a skrze něj ten Mlučem, pak by to znamenalo...“.

Vzpomněl si na jeden mlhavý barevný obraz, který spatřil v hlavě Johany Hříbalové.

„Jak daleko bylo to místo?“, zeptal se slepý magicus spoutaného trpaslíka, když jej Nif odvedl zpátky k zajatcům.

„Jaký místo?“.

„No to ležení, kde na vás čekal Mlučem. Tam, co jste se dozvěděli, kde přesně máme tábor“.

„Tady kousek po cestě“, pohodil hlavou Ploužil.

„Jak velké kousek?“.

„Docela malej. Nanejvýš čtvrt míle, spíš méně...“.

Johana Hříbalová provinile sklopila zrak a rysy jí ztvrdly.

„Jedeme tam!“, přikázal Nif.

„To jako všichni?“, ukázal Otakáro na koně a vozy.

„Jo, všichni“.

* * *

Karavana se kodrcala vpřed. Na prvním voze seděl Nif a hlasitě pobízeli spolupracujícího zajatce, aby si vzpomněl na další detaily. Potom jel obtěžkaný vůz Kalivodův obklopený jezdci. Následovala trestná klec Jana Křivého, tedy klec s mladistvou vraždkyní. Nostrilův otevřený kočár kočírovaný ožehlým Babačanem trestnou výpravu uzavíral. Potom náhle zazněl hlasitý rozkaz barbara Nifa a karavana zastavila.

„Babačane!“, zvolal barbar a postavil se na kraj cesty.

Zelenkavý hobit seskočil a běžel jako o život.

„K tvejm službám, muj vůdče...“.

„Tam... tam v lese...“.

Babačan Borůvka držel stopu. Nurnští drželi pravice na jílcích čepelí. Čekali

toho Mlučema a měli postaveno na jisto, že je o jejich příchodu předem zpraven. Jenže Mlučema nenašli.

„Co to je, u všech d'asů!“, ozval se Jan Křivý, který měl přes barbara horší výhled.

„Hádám, že mrtvola...“.

„Jo“, potvrdil Babačan Borůvka, „Je to mrtvola“.

Mrtvý muž ležel na zádech a byl už ztuhlý. Z hrudi mu trčela dýka, kterou byly do těla přibodeny nějaké papíry. Krev už zaschla, byla hnědá a strupovitá.

„Toho chlapa ale zabily blesky“, podotkl druid, když mrtvého ohledal, „Odhaduju, že zdechnul už včera...“.

„Podej mi ty papíry“, utrousil vůdce Nif.

Babačan Borůvka podal vůdci list a druhý papír si nechal. Bylo to lodní lístek vystavený kapitánem Neškerou pro manžele Anatola a Emmu Bradovy na loď jménem Mlžná, která měla vyplout o 21. poradostinách, tedy za čtyři dny, a dovézt oba pasažéry do města Barrat v Karnolu.

„To ale znamená, že k předání peněz nemohlo dojít v Plyji“, usoudil Otakáro Vesta, „Potřebovali se těch peněz zmocnit hned“.

„Jenže ty peníze měly být přece původně ve formě úpisu“, namítl Ieronýmus, „A pokud je mi známo, tak Západní peněžní souručenství v zámoří nefunguje“.

„To je fakt“, přitakal Otakáro, ale ostatním to tak jasné nebylo. Většina měla vlastně jenom hodně mlhavé představy, co je ono zmíněné souručenství vůbec zač.

„Je tady Grub!“, zahulákal z ocasu Jan, který si všiml, že Otmar Kalivoda se na cestě s někým vybavuje.

„Ale proč je ten Mlučem mrtvej?“, ozval se Dwany, „A kterej z těch zbylých gaunerů ho vlastně zabil?“.

„Tohle nebude Mlučem...“, řekl Nif a nahlas přečetl, co stálo na tom zkrvaveném papíře.

*Johano,
dva nejsou čtyři, takže podvedli mě
i tebe. Mám Emmu a tentokrát to pujde podle*

mýho. Nech si desátek jako bolestný a zbytek peněz přivez osobně do Plyje, jinak tu malou svini zabiju. Zabiju jí, i když se tam kdokoli jinej krom tebe byl jenom šustne, a kruté pozná, jak chutná život po životě. A věř mi že i předtím zakusí osud horší než smrt. A všechno taky o tobě vyklopím, to mi věř. Ta vaše zvrhlá famílie mě zahnila do kouta a nemám kam uhnout, takže holt Karnol nebude. Ale novej život, to jo, mezi svejma. Přísahám, že nebudu čekat kór moc dlouho. Peníze přivez v unositelných cenostech, na nějaký úpisy nebudu slyšet. Rozumíš? S tím si vytři ten svůj kobylí zadek. Zaříd' to jak chceš, hubu máš na to Johano prořízlou dost.

M.

„Takže ten Mlučem teda zavraždil tady tohodle pacholka a pak unes mladou Nostrilovou“.

„Jo. Mlučem, kterej se jmenuje Marko Žluč. Teď už jí asi unes vopravdu“.

„Ale kterej je, u všech všudy, tenhle?“, podrbl se na hlavě Jan Křivý.

„No, hádám, že ten Emmin mileneček“, usoudil Ieronýmus, „Takže to bude buď ten Věchet, Kvítko nebo Pírko. V tomhle mám trochu zmatek“.

„A nebo taky všichni tři“, ozval se Babačan.

„Počkej“, zamračil se Jan Křivý, „Jak to myslíš, že všichni tři?“.

„Ještě by to taky moh být ten Julda“, namítl Dwany.

„Julek se menoval...“.

„Jo, anebo ten...“, přitakal šermíř.

„Vy volové“, vykřikl udýchaně trpaslík Grub, „Dyt' jsou to všechno jedna a ta samá vosoba. Julius Věchet řečený Julek Pírko“.

„Dobře“, zamyslel se Jan Křivý, „Ale ten Kvítko, ten se teda potom poděl kam, ha?“.

„Ten Kvítko, toho jsem si asi vymyslel“, přiznal se Babačan, „No a vono se to tak nějak samo ujalo“.

„Se to samo ujalo, jo?“, zabručel Grub.

„No...“.

Nurnští se tedy dohodli, že mrtvola před nimi není nikdo jiný, než Julius Věchet, Emmin milenec a muž, s nímž plánovala uprchnout do zámoří a využít a podvést všechny kolem sebe, tedy včetně vlastního otce a oddané Johany Hříbalové.

Nurnští byli rádi, že se ta motanice nakonec uspokojivě rozmotala.

„Jenom by mě zajímalo, kam se poděl ten Hiršl“, nadhodil Babačan Borůvka, „Na Hiršla se totiž úplně zapomnělo“.

„A Hiršl, to je zase kdo?“.

Babačan se přiznal, že to jméno už slyšel od Johany Hříbalové, včera v noci, při osobním rozhovoru. Ale nějak si ho nedařilo do souvislosti, až teď. Hiršl musel být ten Mlučemův ďáblík.

„Řek bych, že ho stáhnul okamžitě, co se tu ukázal ten Věchet a co se nějak domák, že ho ti dva tak hanebně podvedli“, usoudil Dwany Růžička, „Muselo to být včera večer poté, co na nás vyrazila ta Hlívova parta. A podle toho dopisu Mlučem v době, kdy ho psal, ani netušil, že jsou peníze pořád v držení soudce a Hříbalka že je zajatá“.

„Takže by se dalo říct, že byl Věchet zapíchnutý až někdy po devátý večer...“.

„A zjevně před desátou...“.

„Nepamatuju se, že by někdo jel tou dobou po cestě“, namítl Ieronýmus, „Až potom nakonec Nif s panem Kalivodou“.

Nif si vzpomněl, že včera míjeli nějaké jezdce. Muže a ženu. Ale ti přece mířili směrem k Nurnu, nikoli na Naglin. Ledaže by ten Mlučem věděl, že u cesty někdo hlídá. Potom by samozřejmě musel improvizovat. O tom žádná. Ale žádného ďáblíka Nif nespasil, tím si byl jistý. A když ani Otakáro Vesta, ani později Otmar Kalivoda ohledně těch dvou jezdců nevznikli žádnou připomínku, nechal si to pro sebe. Potom se jenom tak mlčky podíval na trpaslíka Gruba. Ten se spokojeně usmál. Na nějaké vyřizování po štajgrovsku ohledně toho, jak ho zapomněli v Liscannoru, úplně zapomněl. Družina byla konečně kompletní. Poslední dobou šlo o poměrně vzácný úkaz.

Co si počít se soudcem a zajatci?

Grub pohlédl směrem k cestě, kde stála nesourodá čtveřice povozů. Přejel ustaraným pohledem soudce dřepícího v kočáře a Otmaru Kalivodu na kozlíku bytelného vozu. Zajatci dleli pod plachtami.

„S takovýmhle strašným konvojem se nemáme šanci nikam dostat“, postěžoval si trpaslík, „Teda rozhodně ne rychle a rozhodně ne bez povšimnutí“.

„To jo“, přitakal Vesta, „Při jakýmkoli kontaktu s civilizací hrozí průser. Neskutečnej průser“.

„Mohli bysme dojet do první vesnice a všechno to udat“, navrhl Babačan Borůvka, „Úřady se vo všechno postaraj“.

„Zbláznil ses?“, vyštěkl Dwany Růžička, „Seberou je i nás. A budou se provádět výsledky a celý to formální martyrium, který bude znamenat, že z kšeftu s Kalivodou sejde. A to snad nechceme“.

„Vždyť jsme přece nevinný...“.

„Já neříkám, že jsme vinný, ale vyšetřovat se jistě bude. A my ztratíme minimálně čtrnáct dní, než se všechno uzavře“.

„To myslíte, že je máme pustit?“, zeptal se Jan Křivý.

„Nejspíš jo...“.

„No to snad nemyslíte vážně...“.

„Co ty na to, vůdče?“.

„Promluvím s Kalivodou a se soudcem“, odvětil Nif a odebral se k cestě.

Barbar si možná od rozhovoru sliboval více, tedy že se mu dostane nějaké jasné instrukce, jak problém vyřešit. Toho se mu ale nedostalo. Otmar Kalivoda už byl netrpělivý a postěžoval si, že nečekal, že se jeho družina zasekne na tak dlouho v lese kousek za Nurnem, aby si vyřešila své osobní problémy. K soudci Nostrilovi se nechtěl znát, poněvadž podle něj to žádný soudce, přísne vzato, už ani nebyl. Byla to cizí osoba, civilista s poměrně nevyjasněnou trestní odpovědností. Pokud tedy pojedje s výpravou, dobrá, ale jako součást Nurnské družiny, nikoli jako jeho oficiální pobočník. Tahat s sebou další civilisty už považoval za kontraproduktivní, tedy vzhledem k účelu, za jakým si Nurnské najal. Otmar Kalivoda

začínal být poměrně nevrlý a Nif si toho byl vědom. I faktu, že evidentně váží, zda Nurnští, kteří mu byli doporučeni z vyšších míst, byli skutečně správnou volbou.

Nif promluvil i se soudcem a vysvětlil mu, že tam v lese leží mrtvola Julia Věcheta a že Věchet byl zavražděn tím druhým zločincem, tím Markem Žlučem. Ukázal mu dopis, který byl u mrtvolu zajištěn, i lodní lístek. Soudce definitivně pochopil, jak ho Emma s Johanou Hříbalovou podvedly, a rozhněval se. Poté požádal, pokud jej tedy Nurnští nevydají spravedlnosti, aby jej přivzali s sebou. V opačném případě by se vydal do Plyje pátrat po Emmě na vlastní pěst. A také se svěřil, že o Hříbalové už nechce nikdy nic slyšet.

„Ať mi ta ženská zmizí z očí!“, zařval soudce a vrhl se ke kočáru, kde strhl jednu z beden, „A tohle... tohle už nebudu potřebovat!“.

Bedna se rozbila o zem a vysypala se hromada kamení.

Barbar nechal soudce soudcem a vytáhl z vozu se zajatci spoutaného trpaslíka, jenž si říkal Ploužil. A pěkně po chlapsku mu vysvětlil, že pokud do puntíku zařídí, oč ho požádá, už se nikdy žádné krveprolití v lese před soudy řešit nebude. Tedy že si může zachránit zdravou kůži. Ploužil okamžitě souhlasil a přísahal, že učiní cokoli, co si Nif bude přát. A barbar tedy šedovského trpaslíka požádal, ať s tím svým pardem Nespekem vezmou zajatecký vůz a vozík s Barankou Kortovou a tu nebezpečnou holku ať předají představené sirotčince na konci Lipové ulice s tím, že ji nalezli a zajali kousek za Nurnem. Zbytek příběhu si mohou přimyslet podle libovůle. Potom si mohou jít po svém.

* * *

„Vyřešil jsem to“, řekl vůdce po čase Nurnským.

A vysvětlil, že se rozhodl, že na další cestu přiberou jenom Blažeje Nostrilu.

„Pojede na Kalivodově voze...“.

„Co provedeme s Hříbalovou?“, chtěl vědět Ieronýmus.

„Co s ní... Pustíme ji“.

„Ale dyť je to přece mrcha“, namítl

Borůvka.

„Nemáme čas se s ní zaobírat“, ozval se Otakáro, „Vona už si jí spravedlnost najde“.

„Přesně tak“.

Nurnští propustili Johanu Hříbalovou a když odkráčela z dohledu, zavezli Nostrilův kočár po dřevařské cestě hluboko do lesa. Potom konečně vyrazili za svým posláním.

Fenx

S tím podivným kudůkem se Nurnští setkali navečer následujícího dne v obci jménem Maleč, kde vzali zavděk ubytovacími službami hostince U dřevce a objednali si konečně pořádnou chlapeckou večeři. Jedli, pili a vypadali spokojeně, nebýt tedy toho drzého mužika, který je od protějšku stolu pozoroval a potom si dokonce bez pozvání přisedl.

„Co chceš?“, zvedl obočí Otakáro.

„Koukám, že jste, abych tak řek, dobrodruzi“, protáhl větu kudůk a zamrkal očima.

„Vo co ti de?“, houkl Grub nevráživě.

„No, já sem totiž taky...“.

„Co seš taky?“.

„Nó, dobrodruh... Toho času, abych tak řek, na volný noze“.

„A co má jako být?“, odsekl netrpělivě Dwany Růžička.

„Nó...“, protáhl znovu kudůk, „Že bych se k vám třeba přicmrndnul...“.

„Přicmrndnul?“.

„No...“.

„A odkud seš?“.

„Nó... já jsem ze Šedova“.

„Cože?“, uchechl se Babačan, „Z nurnského Šedova?“.

Kudůk pokrčil rameny a sotva znatelně přitakal.

„Tak to ještě řekni, že jseš zloděj...“, utrousil Jan Křivý.

„Nó...“.

Nurnští se vesměs zatvářili nepřívětivě.

„Hele“, zvýšil hlas Nif Bouřlivák, „Okamžitě vypadni“.

Kudůk se urazil a vrátil se ke zpátku svého stolu.

Nurnští dál pili a s pokračující nocí se dostávali do nálady. Vlastně se už stihli přioptit. Diskutovali, co a jak ohledně toho posláním a jak by se s vozem a koňmi nejspíše dostali do té Plyje. Na stole ležela pívem pobryndaná mapa Meziřečí a variant bylo přehršel. Potom si Dwany všiml, že ten kudůk zase stojí poblíž a špicluje uši.

„Co tady zase chceš, šmíráku? Nevysvětlil ti to tady pan barbar jasně!?“.

„No, já jen... Že bych si rád přizarobil“.

„Přizarobil?“.

„Jsem dobrej. A inteligentní. Umím spoustu věcí“.

„Třeba vobracet kapsy naruby?“,

přisadil si Grub.

Kudůk pokýval hlavou a pokrčil rameny.

„Táhni do bažin...“.

„Tak to mi teda vopravdu polibte prdel!“, houkl našťavaně kudůk a otočil se na podpatku.

Druzi se vrátili k debatě, kudy se nejspíše dostat do té zpropadené Plyje. Debata nepřinesla žádný jasnější závěr, než že se prostě časem uvidí.

A ráno u snídaně se ten šedovský kudůk objevil znova. Stál tam v lokále a poněkud přidrlel čuměl.

„Von je jako vosina v zadku“, postěžoval si Jan Křivý, „Já vosinu v zadku měl a není to rozhodně vůbec nic příjemného“.

„Von je jako lepivej chrchel...“.

„Tyhle typy moc dobře znám“, pravil Otakáro, „Vyhodíš je dveřma a vrátěj se voknem. A nebo navopak. Nabídneš prst a sežerou tě i s pantoflema“.

„Mám ho vodsad' vyvíst?“, zeptal se Dwany Růžička a zakoulel očima.

„Chceš do držky, chmatáku?“, připojil se Grub.

„Já nejsem žádnéj chrchel“, zbrunátněl kudůk a otočil se našťavaně dveřím, „Když sata nemáte zájem, tak sata

nemáte zájem. Svět se z toho neposere“.

„Počkej“, vztyčil se vrávoravě Nif, „Tak se hnedko neurážej“.

Kudůk se otočil a zamračil se.

„Jak se, ty chlívě vlezlej, vůbec menuješ?“.

„Fenx“.

„Fenx? Prostě jenom Fenx? Nic víc!“.

„Jo. Nic víc...“.

„A co teda vlastně umíš?“.

„Ledasco...“.

„A právě toho bych se obával nejvíc, pánové“, upozornil Otakáro.

V tom, co je ten Fenx ve skutečnosti zač, měl naprosto jasno.

„Počkej, dáme mu šanci. Co třeba střilet...“, zeptal se vůdce, „Střilet umíš?“.

„Jo“.

„Trefil bys asi takhle tenkej stromek?“, ukázal rozevlátě Nif, „Na dvacet... ne, na padesát kroků?“.

Fenx pokrčil rameny a zdráhavě přitakal.

Nurnští se v bouři veselí vypotáceli před lokál a jali se pátrat po příhodném terči. Kudůk Fenx potom odměřil padesát kroků, natáhl kuši a střelil. Šíp v cíli zavibroval klapavým ozvukem.

„Tak jo“, rozhodl Nif, „Tak my tě teda na zkoušku berem“.

„A kolik ta moje součinnost bude asi tak koštovat?“.

„Zatím nic... Vo tom se pobavíme teprva až se osvědčíš. Jestli se teda vůbec osvědčíš“.

„A to bude asi tak přibližně kdy?“.

„To se uvidí“.

„Ale jedinej průser a letíš, holomku šedovskej“, dodal Otakáro Vesta, „Dám si na tebe pozor, to mi věř“.

Kudůk znovu pokrčil rameny a zamračil se.

Cesta

Cesta do Meziřečí měla Nurnskou družinu provést dvěma z největších měst království. Nurnští spali po hospodách nebo

pod širým nebem, prostě jak to časově vyšlo. Na nocleh druzi pokaždé začali pomýšlet až s příchodem soumraku. Jan Křivý dal v Naglinu na radu místního rodáka, trpaslíka Gruba, a zabrousil do nevěstince U roztančené srnky. Jeho volba padla na ochlupenou krollku tmavší pleti, která své kolegyně značně převyšovala co do výšky, síly i objemu poprsí. Jan měl prostě slabost pro velké ženy a po dvou hodinách radosti byl svolný si od divoké ženy nechat na záda vyřezat nožičkem na nehty emblém měsíce. S krvavou kůží a bolavými zády se vyčerpaný a spokojený rozloučil a vyrovnal účet.

„Tak zase někdy příště“, pokynul ve dveřích podniku s červenými lampióny v průčelí.

Krollka mu poslala vzdušný polibek a svaly na jejím vousatém předloktí pružně zavibrovaly. Válečník si uvědomil, že se jí ani nestihl zeptat na jméno. Ale neotočil se, o chvíli později rozvolněně kráčel ztichlou ulicí do hostince, kde se kumpanie ubytovala.

Z Naglinu během následujících dvou dnů společenstvo zamířilo dál přes známé vesnice Oldrik a Galmor. Mířili na Marrburk. Balačan Borůvka se cestou svěřil svým pardům se zjištěním, které učinil. Totiž že Otmar Kalivoda na svém voze převáží kromě spousty nábytku i živá zvířata a že byl svolný přiznat, že kromě holubů, dvanácti hus a několika slepic veze i tři psy.

„Ty psi tam jsou zavřený v nelidských podmínkách“, postěžoval si druid, „Má je v kleci a hrozně to tam páchne“.

„Nevším jsem si, že by je někdy venčil“, podotkl flašinetář Ieronýmus.

„Že sis toho nevším ty, to by se dalo pochopit“, dodal Grub, „Ale nevším jsem si toho ani já, takže je prostě celou dobu drží zalígrovaný za mřížema“.

„Má je v kleci a akorát dvakrát denně vynášejí vejky“, řekl smutně druid, „A to vopravdu dvakrát denně nanejvýš. A někdy se stane, prostě vůbec“.

Druid ještě dodal cosi o Kalivodově soudu, že ti psi nejsou vůbec vychovaní a že se jich vlastně sám bojí. Balačan se sice nabídl, že panu správci s výchovou psů pomůže a

mohl by je třeba i pravidelně venčit, ale pan Otmar namítl, že bude potřeba každého muže a že má nejméně ze všeho v úmyslu řešit cestou nějaké incidenty ohledně újmy na zdraví vlastních lidí a, nedejte bohové, snad ještě nějakých lidí cizích.

„Ty nezřízený hafani jsou podle něj nejlepší strážci majetku a někdo mu to doporučil. Tak se tý rady drž“.

„Nedrží von se těch dobrejch rad nějak moc?“, ozval se Fenx.

„Psi jsou čistě jeho věc“, pravil Otakáro, „A von je zase věc jenom a pouze naše“.

„Přesně tak“, přitakal Nif.

„Ale až ten vůz bude smrdět na míle daleko, bude to věc všech kolemjdoucích“, podotkl Grub.

„Až bude smrdět na míle daleko, budeme to řešit...“.

Otakáro Vesta se to rozhodl řešit hned, respektive vyřešit, aby byl Otmar Kalivoda připraven. Zašel za ním do stáje, daroval mu jeden ze svých vlastnoručně uklohněných lektvarů a stručně vysvětlil, co se stane, když jej pozře.

„Skutečně se takhle hrozně smrsknu?“, zdvihl obočí vrábelský správce.

„Přesně tak“, přitakal pyšně alchymista a znázornil to dlaněmi, „Víceméně takhle nějak“.

„A k čemu mi to bude?“.

Otakáro vysvětlil, že cesta může přivodit různá překvapení, která mohou znamenat, že bude nutné se někde schovat a přečkat nebezpečí, než pomine. Přečkat někde v úkrytu. Otmar Kalivoda pochopil, zastrčil lektvar do kapsy a vděčně poděkoval.

* * *

O sedmadvacátých poradostinách kupecký vůz s doprovodem projel bez zastávky a povšimnutí Marrburkem. Vůz tou dobou kočíroval Jan Křivý a pod plachtou v zasmrádlém prostoru mezi nábytkem se ukrývali pan Kalivoda, soudce Nostrila a slepý Ieronýmus s opicí. Žádný z nich z osobních důvodů, které se sice lišily příčinami, ale ve svém důsledku byly totožné, nechtěl být ve městě spatřen a poznán, ať už

podle obličejů nebo podle jména. A projet Marrburkem bylo třeba, neboť ve městě se nalézal jediný most široko daleko, po němž bylo lze překonat mohutnou řeku Modranu. Družina se utábořila na noc až daleko za Marrburkem, u lesa a z dohledu cesty. Panovala obecná shoda, že teď už je opatrnost na místě. Vůdce povolil rozdělat jenom malý ohýnek kvůli večeri. Během přípravy jídla se druzi usnuli na tom, kam povedou jejich kroky. Jakékoli možné i nemožné cestě do Plyje podle mapy překážel tok Aydaru. Řeku bylo nutné tak jako tak někde přebročit a jelikož ve středu družiny jel Kalivodův naditý vůz, rozhodl se Nif nakonec pro delší jistotu před kratší nejistotou. Aydaru překonají po mostě, o jehož existenci věděli od poslední výpravy, kdy v těchto končinách pátrali po uprchlém Kormanu Zlotěm. Ten most se nalézal ve vesnici s příznačným jménem Most, kudy vedla ochodní cesta do Vlander. Do Plyje pojedou rozmáchlou oklikou přes Delkaru, Solnu, Salar a Erbert. A to tedy znamenalo, že ještě dřív, než dosáhnou Plyje, navštíví hrad Vrábel, cíl cesty Otmara Kalivody. Soudci Nostrilovi toto uniklo, ale nebylo divu, poněvadž se zdálo být zřejmé, že je v místopise venkovských oblastí ztracen a k dumání nad mapou ho nikdo z Nurnských nepustil. Dost možná jej ani nenapadlo, že by Plyj nemusela být prvním hlavním cílem družiny.

Následujícího dne nurnská kumpanie bez zastavení projela Mostem i Delkarou a stanula tak v kraji meziřečském. Chlapi pouze vzali na vědomí, že v Delkaře se nalézá větší tržiště a stranou stojí vojenská fortifikace, o níž Otmara Kalivoda prohlásil, že čítá sílu padesátky mužů ve zbrani. A připomněl, že při sobě nosí Teydrikův list, opravňující jej žádat o poskytnutí pomoci, kdyby bylo třeba. Noc se družina rozhodla přechkat ve vsi jménem Solna, ležící na břehu jezera Palafel. Druzí se ubytovali v jediné místní nálevně, která nabízela přístřeší v podobě několika prostých komůrek, a povečeřeli prostou rybu s erteplemi. Babačan Borůvka zlehýnka učaroval místnímu krčmáři a pravdou je, že za

tím učarováním stran mechového mužika stála i špetka druidské magie, a hostinský tak při jídle ochotně sdělil několik více i méně uvěřitelných faktů o okolí. Tedy že vesnice zde na obchodní cestě jsou živý především z obchodu s vlanderským Rastem a že do vsí tam dále na severu, tedy mimo hlavní tepnu obchodu, nikdo nezajíždí. Kraj je tam prý chudý a nezajímavý, úpadek po posledním hladomoru byl natolik hluboký, že se z nich severní Meziřečí nikdy nevzpamatovalo. Rozhovořil se pouze o rybářích od jezera Palafel a pastevcích z Ovčárů, kopcích pár mil na severozápadě, odkud honáci na zimu shánějí stáda sem do údolí, a kteří zásobují místní obchod sýrem, mlékem a vlnou. Vysoko na Ovčárech se nalézá víska jménem Varyš. Ovšem o severním Meziřečí nebyl krčmář schopen říci vůbec nic, kromě toho, že snad starostou v Erbertu je jakýsi kovář a že pán Vrábelu v zimě tragicky zemřel. To valem víc věděl o dění v Marrburku. O zmíněném městě a jeho úřadech však nehovořil s náklonností. Přiznal se, že kdyby do Meziřečí vstoupili Vlanderští, bylo by to pro místní lid jediné dobře a většina by je nesporně vítala mlékem, sýrem a rybami, ne-li přímo chlebem a solí.

„A to tam ani nikdo nejedí za příbuznejma?“, zamračil se nevěřičně trpaslík Grub, „Vždyť je to pár mil“.

„O nikom takovém nevím“, odvětil krčmář, „Zeptejte se rybářů a nebo ve Varyši. Co se týče obchodu, navštěvujeme především Rast a potom Marrburk. A v Delkaře bejvaj velký trhy...“.

„Hm...“.

„Vlastně jezdívá sem pošťák“, vzpomněl si hospodský, „Pan Perkelt. Cholomar Perkelt. Zajíždí sem s doprovodem. Rozvází tady po kraji a mezi Marrburkem a Rastem poštu“.

„Pošťák s doprovodem?“.

„No...“.

„To je divný, co?“, odtušil na chodbě v patře Otakáro Vesta předtím, než druzí zmizeli na pokojích.

„Divný?“, odvětil Grub, „Neuvěřitelný“.

Kudůk Fenx mlčky pokrčil rameny. Nechtěl se do hovoru míchat, nechtěl být drzý. Pořád se mohlo stát, že ho tady prostě nechají. Že ho vytěsní jako vzduch.

„Uvidíme ráno“, protáhl vůdce, „Dobrou“.

„Dobrou...“.

Ptáčnickovy stromy

Babačan Borůvka lezl po kolenou a zelené brnění vypouštělo mechové výtrusy. Odbočka z hlavní cesty byla sice zřetelná, ale zarostlá travou.

„Povoz s koňma tady občas jezdí, ale jinak je to jalový“, nahlásil stopařské závěry.

„Jak moc jalový?“.

„Jakože prostě jalový...“, pokrčil rameny hobit a oprášil si hlínu z kolen.

„Ten Salar by měl být vzdálený deset mil“, oznámil Nif od mapy, „Takže tak dvě hodiny volnou chůzí“.

„To nedává vůbec žádnéj smysl“, zakroutil hlavou trpaslík Grub a máchl rukou k severozápadu, „Všichni ti drnohryzové, co jsme je nechali v zádech, se tváře, jako že tady nic není? Dyt' je tam co by kamenem dohodil!“.

„Mluvíli jsme jenom s jedním chlapem...“

„Mohli jsme se zeptat i jinejch“, pravil Borůvka.

„To mohli“, přitakal Jan, „Ale nezeptali...“.

„A ptát se už taky nebudem“, řekl Otakáro, „Zeptáme se prostě v Salaru“.

„Jo“.

„Jenom aby bylo koho“, nadhodil vědoucně Ieronýmus a upravil si opici na zádech.

„Nesejčkuj, flašinetáři, jo!“.

„A nemohlo být třeba to druidský vomámení takřikajíc zfušovaný?“, pokusil se odlehčit situaci Dwany Růžička, „Nemohlo být prostě takřikajíc nezatažený?“.

Babačan Borůvka obdařil šermíře útrpným úsměvem.

„Jedem, chlapi“, rozhodl Nif

Bouřlivák, vůdce Nurnských, „A všichni pěkně ve štrůdlu kolem Kalivodova vozu...“.

„Ty, Jestrábe...“, dloubl Babačan Borůvka do slepého Ieronýma, „Nemohs mě zneviditelnit? Mám takový divný svrbění“.

„Jo. Moh“.

Nurnští jeli mlčky asi míli a s nejasným podezřením zírali k horizontu. Vozová cesta byla sice pouhým pohledem viditelná, ale naprosto zarostlá travou smísenou se zplnělou pšenicí. Druhům došlo, že žlutavá pláň obemkající cestu a táhnoucí se do všech stran bývala kdysi úrodnými lány. Dnes však byly lány evidentně zplnělé, neudržované a zarostlé plevelem a travou. Proto ta divná nezdravá barva, mající v sobě i příměs šedi. Ty lány se podle mapy měly táhnout do nedozírna, ale skutečnost, kterou měli Nurnští před očima, dané představě zřetelnou dozírností neodpovídala. Asi míli před nimi horizont pokrýval les. Pokud pomínuli vysokou hradbu stromů na jihovýchodě, které tam podle mapy být měly, přibližovali se k pásu podivného řídkého lesa zarostlého podrostem zelenavé žluti a táhnoucího se doprava k severu, kam až oko dohlédlo. A neudržovaná vozová cesta se asi míli před nimi do toho lesa prokazatelně nořila.

„To je divný, moc divný“, ozval se neviditelný hobit.

Jan Křivý se sehnul ze sedla, utrlh několik klasů a promnul je mezi rukama. Pocházel ze statku, jeho otec Radan jej od malička zasvěcoval do tajů zemědělství. Než zběhl k nynějšímu způsobu života, plánoval pro něj otec budoucnost statkáře.

„To vobilí je něčím napadený“, pravil a ukázal dlaň, „Vidíte ty černý zrna?“.

Kudůk Fenx popojel, aby se podíval.

„To vobilí je vážně bídný“.

„Hádám, že je to napadený paličkovicí“.

„Cože?“.

„Taky se tomu říká černidlo nebo námel... Šíří se to po napadeném poli jako mor“.

„Neni ten námel náhodou jedovatej?“, zeptal se Dwany Růžička.

Měl nejasný pocit, že o nezdravosti námelem napadených potravin už někdy něco slyšel.

„Jo. Otrava způsobuje závratě, žaludeční křeče. Dá se z toho zešleť. A slyšel jsem, že může přivodit i smrt“.

„Co se s tím dá dělat?“, zeptal se Nif, „Myslím s takovým zamořeným polem...“.

„S polem jako je tohle už moc nejde dělat nic. Jenom vypálit...“.

„Vypálit?“, rozhlédl se nevěřicně Grub kolem sebe.

„Nakonec jim beztak nic nezbude. Buď to vypálej voni, nebo to vypálej jiný“, mávl Jan rukou směrem k Vlandráům.

Druzi se přiblížili až k hraně řídkého lesa plného akátů a bříz a seznali, že působí skutečně nadmíru smutně a nevábně. Trpaslík nespokojeně zavrtěl hlavou. Vůdce Nif zavelel zastavit, pečlivě muže rozmístil do formace kolem vozu a vydal pokyn k velice obezřetnému postupu vpřed.

„Ten remejz je starej nanejvejš několik let“, ozval se druid, „Smrčky jsou totiž eště docela malý. Někdo to vosel, aby to rychle narostlo, ale poctivý dřevo se teprva klube“.

* * *

Prásklo to jako blesk, respektive jako ohlušující burácivé lusknutí hromu. Vzápětí druzi zahlédli rychlý pohyb, prohnutý kmen a náraz. Hlína kořenového balu vylétla vasoko do vzduchu a dopadla na vozovou plachtu. Vůz se podivně prohnul, koně zaryčeli a vyrazili vpřed. Postroj ale odolal a vyděšené koně na místě zarazil. Zvířata divoce vzepjala kopyta. Muži na kozlíku přepadli vzad. Nurnští si v první chvíli uvědomili, že se událo něco nepřírozeného, kmen kopinatého akátu, který dopadl na plachtoví a probořil je až na samé dno, jako by sebou vědomě švihl. A dlouhé větve, které sebou mrskly směrem k mužům, co se ocitli v týlu voje, byly bezesporu oživlé a řaly. Nif kopl vši silou koně do slabin, zděšené zvíře však narazilo do rozkývané koruny polehlého stromu a barbar

se neudržel v sedle. Jan Křivý seskočil z oře, jemuž větev rozčísila bok, a vrhl se pod vůz. Mínil podlézt kmen stromu a podplazem dostat se na pomoc čelu voje, kterému cestu zastoupil druhý huorn a švihl větvemi proti kozlíku. Jan dobře věděl, že tam dřepí neozbrojený správce Kalivoda a soudce Blažej Nostrila. Jenže draply jej dvě oživlé a bleskurychlé spodní větve, zaryly do válečnické spodní znehybnily jej v dřevěném stisku. To už ale vylétly blesky, barevné zážehy stran Babačana Borůvky a Otakára Vesty. Vesta stál oběma nohama pevně na zemi, jeho kůň v děsu prchal travou pryč. Někdo vykřikl bolestí. A vzduch naplnilo srdcervoucí kejhání Kalivodových husí. Zoufalé vytí psů, kakofonie bolesti. Dwany Růžička vpředu voje řal do polehlého huorna a zmerčil šíp z Fenxova luku, který se odrazil od hladké kůry a tak tak minul hobitovu hlavu. Šermíř zaryl podpatky koni do slabin, na místě zvíře obrátil a vyrazil proti druhému stromu, který právě divokým švihem větvi přerazil oběma tažným koním Kalivodova povozu hřbety. Jan Křivý se dostal do překerní situace, bojoval o holý život. Ležel pod kmenem huorna zapřičeným na podestě vozu a větve se jej snažily zardousit. Krivému se ale podařilo zúročit sílu paží a větve rozepřít. Na víc mu však síly nestačily. Nif vyskočil na nohy a řal. Přilétly další blesky a kudůkův šíp. Jan Křivý se vprostil ze sevření, odplazil se stranou a ryčivě oddechoval. Huorn se zdvihl v kořenech, ale vzápětí pod nápoem Nurnských jeho větvoví povadlo a kmen padl. Jen o vlas minul zemdlelého Jana.

Dwany Růžička oběhl druhého huorna a sekal seč mohl. Mimoděk vnímal siluety pardů, které se v protilehlých obloucích pohly vpřed. Pochopil, že jeden ze stromů byl zbaven nečistého života a to vědomí mu dodalo nových sil. Šermířův protivník se ale dál staral o vůz a o to, co z něj zbylo. A několika větvemi prudce zaútočil na kozlík. Z plachty za ním trčely dvě nohy a právě tam větve dopadly. Vylétl chumel listů. Listím prolétly siluety Kalivodových psů. Klec zřejmě nevydržela. Jedno zvíře bezhlavě

zaútočilo, dvě další vyděšeně prchla do vysoké trávy. Jeden pes zavyl, ostatná větve mu rozpárala plece. Nif se postavil po Dwanyho bok a hněvně máchl zbraní. Z Vestovy dlaně vyšlehl další svazek blesků a kudůk Fenx pustil tětívu. Huornovy větve divoce švihly od vozu směrem vzad, v jejich sevření bylo lze spatřit soudcovo tělo. Trup Blažeje Nostrily opsál mocný oblouk a větve jej pustily. V dlouhé plavmé trajektorii soudce odletěl takřka třicet sáhů daleko, kde žuchl na cestu a zůstal bezvládně ležet. Babačan Borůvka nedbal nebezpečí a vyběhl soudci na pomoc. Nurnský soudce byl však mrtvý, tvář zohyzenou k nepoznání. Nurnští druzi se semkli a soustředili útok. Huorn naposledy máchl větvemi a s ohlušujícím praskotem se zhroutil.

„Tomu už nikdo nepomůže“, zvolal druid, ale potom si všiml pohybu v trávě.

Byla to dozajista krollí hlava. Ale jak vykoukla, tak zase zmizela. Bdělý hobit vyběhl tím směrem a zahlédl krolla pelášit vysokou travou na sever.

„Nife!“, zařval Babačan, „Nife!!!“.

Vůdce vnímal naléhavost v hobitově hlase a vyběhl. Minul zkrvavenou mrtvolu soudce Nostrily a doběhl k hobitovi, který ukazoval do lesa. Barbar si všiml i vydusaného koridoru v trávě.

„Dem!“ křikl Nif a vyběhl, Babačan Borůvka za ním.

Hobit však vůdcovu tempu zdaleka nestačil.

* * *

„Můj kůň je mrtvej“, zoufal si Jan Křivý a obhlížel potučený trup zvířete.

„Ten muj taky“, pravil Dwany, „Jak se tam plazil a tekly z něj střeva, přejel ho poplašený vůz“.

„A kde je Otmar Kalivoda?“, ozval se slepý Ieronýmus, který boj přečkal tam, kde ho druzi ve zmatku opustili. Tedy dosud v sedle.

„Nevim“, ohlédl se Grub ustaraně k pobořenému vozu.

Otakáro Vesta tušil, ale nebyl si zcela jistý. Vyhoupl se na kozlík a zmizel pod plachtou.

„Pane Kalivodo? Pane!?“.

Po chvíli vylezl ven, v ruce třímал helmici.

„Je na maděru, že jo?“, odušil kudůk Fenx.

„Ba ne, je vcelku“, odpověděl vítězoslavně pyrofor, „Ale takhle malej“.

A seskočil z vozu a ukázal ostatním obsah přílby. Na jejím dně se hýbala malá postavička v zeleném prošívaném kabátku. Titěrný Otmar Kalivoda, bezbranný jako moucha, ale šťastný, že přežil.

„Ondymo jste se mě ptal, k čemu vám to bude, když ten můj lektvar pozřete a takhle hrozně se smrsknete“, usmál se hobit do helmy, „A já jsem vám opáčil, že ta naše cesta může přivodit rozličný překvapení... no a teď k takovému překvapení došlo...“.

A z přílbice se ozvalo tenké, vysoké a prosté: „Děkuju...“.

Otmar Kalivoda si na dar od Otakára Vesty vzpomněl hned, jak to práslo. Pak sebou vůz trhl a on spadl naznak. Zašátral v kapse a vypil tu věc, která chutnala masně a zamřele. Svět se zavířil v divokém reji a on se odkulil jako malý zelený hrášek někam mezi náklad.

„Měli bysme vyložit ten nešťastnej vůz a spočítat škody“, navrhl Dwany Růžička.

„A taky pohřbít pana soudce“, ozval se Jan Křivý.

„A vymyslet, co vezmeme s sebou a co tady necháme“, řekl Grub, „Ten vůz už asi nikam nepojede“.

A ukázal na polámané levé přední kolo.

Druzi začali vykládat náklad, rozbité věci hned házeli na hromadu stranou cesty. Našly se krumpáč a lopata ublemcané rozlitym olejem. Nářadí se chopil obětavý a pracovitý Jan.

„Tak já teda pudu vykopat ten hrob...“, řekl smutně.

* * *

V době, kdy druzi zahlédli na cestě vracejícího se Babačana s Nifem, nabyt už Otmar Kalivoda původní velikostí a oblékal se do kroužkového brnění. V tomto kraji evidentně chodit ozbrojený přinášelo jistě

neodiskutovatelné výhody.

„Někoho vlečou“, upozornil hobit Dwany.

A skutečně. Ti dva táhli bezvládné tělo krolla zadrátované v brnění z tlusté vařené kůže. Kroll vypadal divoce, měl dlouhé vlasy a řídké vousy, byl špinavý a páchl potem a močí. Babar Nif působil velice potlučeně. A ihned upozornil Dwanyho, že pokud někdy natrefí na podobného krolla, tak ať se má rozhodně na pozoru.

„Myslel jsem, že vypustím duši“, houkl barbar, „Málem mi tím svým dřevěným báchamrem roztlouk palici na maděru“.

Kroll byl přivázán k polámanému kolu. Než přišel k vědomí, Babačan Borůvka vysvětlil, co v lese viděli. Ten kroll doběhl k nějaké houštině, kde se schoval. Tam na něj natrefil Nif. Když se přiříttil Babačan, ležel už kroll v bezvědomí. Spoutali jej a prohledali, ale nenašli nic. Prohlídkou krollova úkrytu se ale ukázalo, že ta houština vůbec není jen tak obyčejná houština. Jednalo se o dva obrovské koše spletené z kořenů, napěchované semenáči náletových stromků. Kolem byl v trávě vyšlapaný kruh, v němž druid odhalil stopy dalších krollů a varana.

„Ty koše mají takový jako uši a lanama jsou spojený k sobě. Myslím, že s nima přilít varan a zase odletěl. Myslím si, že ti krollové tam sázej tenhle hnusnej les“.

„Kolik jich bylo?“

„Řek bych, že čtyři“.

„Takže tři tam někde zbejavaj?“

„Jo“.

Vůdce, který si právě zažíval rány, varovně vztyčil prst. A Borůvka dodal, že si tam všiml v trávě vyšlapané pěšiny, po které krollové ty stromky během dne museli nosit někam na západ. Odtušil, že si myslí, že vysazují les jako diví. Pak ho ale upoutalo něco na obloze. Byli to dva velcí ptáci. Plovali vzduchem v kruzích.

„Do háje zelenýho, co je zase tohle!?!“, ukázal hobit tím směrem.

Oči Nurnských se zvedly.

Jeden z ptáků se po chvíli odpojil a odlétl na jihozápad, ten druhý kroužil níž a níž a přistál u krvavé mrtvolky Blažeje Nostrily.

Potom do něj klovl. Otakáro Vesta nabil kuši a vystřelil. Pták zcepeněl a upadl. Takhle schlíplý druhům už tak velký nepřipadal.

„Mrchožravec sup“, zvolal Babačan, když mrtvolu ohledal.

Spoutaný kroll zakašlal a zamračeně loupal očima.

„Á podívejme, kdo se nám to probral!“ zasmál se Dwany Růžička.

Krollovi pomalu došlo, co se přihodilo a že je zajatý.

Sjel pohledem po zkrvaveném Nifovi a zachřel: „Odplata... Odplata...“.

Barbar neměl ponětí, o jakém konkrétním aktu odplaty se to tady mluví, ale výhrůžka mu od spoutaného divocha připadala jako gesto drzosti.

* * *

Z výsledku nepříliš inteligentního zajatce, který sice spolupracoval, ale hovořil obecnou řečí velice lámaně a pouze v holých větách, si Nurnští vyvodili následující závěry. Tedy že kroll patří k jakémusi horskému kmeni, který hlad přinejmenším předloni nebo ještě dříve přinutil sestoupit z hor a nějakým způsobem přečkat zimu v lesích nížiny. Jistý Ptáčník vůdci jejich kmene dovolil postavit tábor v lesích a občas tlupě výměnou za úsluhy přilepšil potravou. Podle krolla, který si snad podle všeho říkal Hrub, je pan Ptáčník dobrý muž a kmen se mu za přívětivé a přátelské zacházení odvděčuje tím hlavním, co může nabídnout. Tedy svaly mozolnatých paží. Krollové tedy sázejí pro pana Ptáčníka stromy.

„Sadit strom“, zachřel kroll.

„No to je teda pěkný...“, odtušil trpaslík Grub.

„Hrob je hotovej“, zavolal Jan Křivý z řídkého lesa a opřel se o lopatu.

„Tak pana soudce pohřbíme, ne?“, navrhl Babačan, „Měli bysme se odsud zdekovat. Kdo ví, kam ten druhej pták letěl“.

„Dobrá, pohřbíme ho“, přitakal vůdce.

Po krátkém úsporném obřadu druzi spočetli zbylé koně a přerozdělili na ně nejdůležitější Kalivodova zavazadla, která užla zničení. Zbytek prostě nechali tady.

Rozdělili si také do batohů Nostrilovo výkupné za unesenou Emmu. Už ho ten nebožák k ničemu nepotřeboval. A jelikož Otmar Kalivoda v lese za Nurnem rozhodl, že soudce je jejich muž a nikoli jeho, tedy že za jeho činy i osud nesou osobní zodpovědnost, patřily soudcovy peníze po jeho smrti vlastně družině. Byla to tedy právoplatná kořist a její rozdělení určovala družinová zvyklost. Stejně to chápal i vrábelský správce. S Nostrilou nemínil mít nic společného.

Před odjezdem došlo ke krátké debatě nad tím, co dělat. Otmar Kalivoda usoudil, že pokud se tady po kraji pohybují ozbrojení primitivové, kteří sázejí stromy a přepadají pocestné, jsou to zločinci a mělo by se s nimi zatočit. Navíc na horské kmene se nevztahuje běžné právo a není tedy vůbec nad čím váhat. A ten Ptáčník, co krollů tlupu využívá, by měl být bezodkladně zatčen, uvězněn a souzen. Jenže Nurnští panu správci třeba dojet na Vrábel a zabydlet se. A cestou přes Salar a Erbert se věci kolem Ptáčníka a krollů možná o poznání více vyjasní.

Vyrazili tedy dál k západu lesní cestou a brzy vyjeli z lesa. Nif kráčel na ocasu formace a hnál před sebou spoutaného krolla. U posledních stromů mu zezadu podržl hrdlo. Kroll se bezhlesně svalil na zem.

„A je to“, odplivl si barbar a utřel čepel do rukávu.

Koně šli krokem. Vpravo z planých lánů u hrany lesa stoupal dým. Žádný požár, sloup dýmu z ohně. Nurnští neměli chuť zbytečně zajíždět do polí napadených námelem a nechat se pobít tlupou krollů. Nechali dým dýmem a vlekli se dál k Salaru. A potom za čas v dálce před sebou spatřili první střechy salarských domů. Zamířili ke vsi.

„Nife, až budeme pod Vrábelem, rád bych to tam nejdřív v klidu sám obhlídl“, řekl vůdci stranou ostatních Otakáro Vesta.

Nif zaváhal. Potom přitakal.

„Dobrá“.

Ptáčníkova nová žena

Salar, vesnice, která Nurnské přivítala vybydlenými domy podél cesty, zažila zcela jistě velice kruté časy. Přesto tu ještě nějakí lidé žili, jak se dalo soudit dle tenkých čárek kouře z několika vzdálených komínů v centru obce, ukrytém za provizorní palisádou z latěk, prutů, dřev a smotků žerné slámy. Vůdce Nif se zatvářil nervózně, tušil nějakou zradu. Měl hrůzu z divokých krollů podobných popravenému Hrubovi. Otakáro vůdci navrhl, že se zneviditelní a ohradu oddělující vnitřek vsi od vnějšího vybydleného a zpusťlého světa, pečlivě obejde. Barbar přitakal a ukázal na nejbližší budovu s vyloženými dveřmi.

„Zajedeme tam a počkáme“.

Pyrofor požil lektvar s neúhlednou a nicneříkající kresbou na etiketě, zneviditelnil se a jemně říhl, jak vypustil plyny vzbuzující reakce magických esencí s žaludečními šťávami. Potom se vypravil na průzkum. V místě, kde polní cesta prostupovala úzkým průchodem v palisádě, zmerčil spící stráž. V bezpečí vnitřního prostoru tam poklímával vesničan zapřený o dřevěný cep. Tedy příjezd Nurnských dosud nebyl vyzrazen! Otakáro nechal stráž stráž a rozhodl podniknout vnější průzkum palisády jižním obloukem. Na protilehlé straně podobným průchodem z dosud živé části obce vyvěrala cesta ven mezi dál už mrtvé domy, kde se nalézala i zpusťlá křížovatka odboček na Vanškrod a Ovčáry, alespoň jak pravila mapa kraje. Hobita však zajímala vesnice a lidé, kteří se v ní nalézali. Protáhl se kolem hlídky, tentokrát bdělé, v obci identifikoval další trnovník z rodiny z Ptáčníkových oživlých stromů a cosi jako hospodu nebo nějaký obecní dům. V tom domě panovalo příšeří, ale z komína se kouřilo a skrze zapařanou okenní tabulku spatřil uvnitř pohyb muže v selských hadrech. A jeho šestý hbitý smysl mu vmlouval, že těch lidí je uvnitř bratru dvanáct, dost možná tedy veškeré občanstvo, nebo alespoň nejdůležitější jeho část. Potom se Otakáro rozhodl prolézt několik zahrad, ale bez nějakého valného úspěchu, a vrátil se ke svým. A pronesl nahlas závěry, které učinil. Tedy že obyvatelstvo Salaru je početné

zdecimované, opustilo domy na okrajích obce a sestěhovalo se blíže ke středu, který obehlo provizorní palisádou. Nikde nezahlédl ani nezaslechl jediného psa, koně, hospodářské zvíře. V některých těch zahradách lidé pěstovali tuřín a drobnou zeleninu.

„Takový nouzový políčka pro přežití tam maj a vyhejbaj se obilí“, zpravil hobit druhý, když se navrátil.

„To se ani nedivím“, sykl Jan Krivý, „Po takový námelový pšence se dá dost vobstojně zešilet“.

„A ty myslíš, že by mohli bejt šílený?“, zeptal se kudůk Fenx průzkumníka.

„Nevypadalo to... Ale nevím jak ty, co už tu nejsou...“.

„Trochu jsem to tady vobhlídl a pokud tady kdy projel vůz, tak je to aspoň deset dní“, vložil se do debaty Babačan.

„Vjedeme do Salaru a uvidíme. Připravte si zbraně do pohotovosti“, rozhodl Nif.

Klapot kopyt těch pár koní, kteří Nurnským zbyli, probudil klimbjaícího vartovníka. Sedlák vyskočil a zastoupil Nurnským cestu s cepem hrozivě napřaženým. Vesničanova děsuplná zbraň vykouzlil na tvářích Nurnských pohrdlivé úsměvy.

„Stujte“, houkl Salaran nejistou dikcí.

Oči měl vypouklé strachem, zíral jako opařený na koně cizinců.

Nif zdvihl ruku a zarazil družinu: „Jak ti říkají?“.

„Sváček. Věva Sváček. Domobranec“.

„Je tady přítomnej nějaký předák?“.

„Starosta Bardan Syrovátka, pane...“.

„Chceme s nim mluvit... Hned!“.

Pan Sváček zaváhal a dál mlčky hrozil cizincům napřaženým cepem.

„Heleďte“, ozval se Vesta v mírnějším tónu a ukázal holé ruce, „Chceme s nim vážně jenom prohodit pár důležitéjch slov“.

„Pustim dovnitř jenom jednoho. Ať starosta sám rozhodne...“.

„Já bych šel“, nabídl se Babačan.

Tento návrh byl shledán příhodným pro obě strany.

„Ten velkej dům na návsi... Tam u vobecní studny...“, prohodil ostražitý pan Sváček směrem k druidovi, když jej mýjel, a dál visel zrakem na cizincích.

Nurnští zdánlivě trpělivě vyčkávali. Vůdce Nif zle vraštil obočí a hryzl si ret. Chruly se v něm vlny emocí, jen jen vybuchnout. Měl pocit, že cítí pach krollího potu.

Babačan Borůvka zaklepal a vstoupil do místnosti, která zabírala celé přízemí domu. Vládlo tady příšeří, okenech v oknech po stranách a vzadu byly pevně zavřené a zaligrované. Trocha světla padala od oken u vchodu, obrysy postav ozařovalo centrální topeniště a několik lojových svíček. Zprava podél zdi stoupalo selské dřevěné schodiště někam na půdu. Kdysi to mohl být útulný lokál nebo nějaký společenský dům. Ne však dnes. Atmosféra uvnitř vládla stísněná, obzvláště když po příchodu malého mužika porostlého mechem všichni uvnitř ztichli jako pěny. Babačan napočítal dvanáct venkovanů, tedy tucet mužů a žen.

„Menuji se Babačan Borůvka a jsem členem družiny nového správce hradu Vrábel, pana Otmara Kalivody“, řekl pevným úředním hlasem, „Přijíždíme převzít panství z oficiálního pověření gwendarronského krále“.

Někomu upadl džbán a rozbil se o podlahu.

„Chci mluvit se starostou Syrovátkou“.

„Syrovátka jsem já“, prolomil hutné ticho, které by se dalo krájet, muž nahřívající si záda u krbu.

Babačan nečekal na pozvání. Přisedl na volnou židli a ve zkratce vysvětlil, že Kalivodův průvod byl napaden oživlými stromy, které však skončily na cestě rozštípané na třísky. Stejně bylo naloženo i s krollem, který se tam přimotal.

„Ptáčník se pomstí“, zděsila se nějaká žena a propadla v pláč.

„Jděte pryč!“, zasténal někdo z

přítmí.

„Vochráníme vás“, řekl Babačan, „My vás vochráníme“.

„Cesta na Solnu je teda volná...“, ozval se kdosi.

„Vemte nás do Solny, pane“, poprosil postarší vesničan muže v zeleném, „Já a moje žena můžeme vyrazit hned...“.

„My ale jedeme převzít Vrábel“.

„Snažně vás prosím...“.

„O svoje lidi se postarám, to jsem vám slíbil“, řekl pan Syrovátka, ale neznělo to příliš pevně, „Přežijeme jenom pospolu. Ale kdo chce, ať jde. Za takovýho nenesu odpovědnost“.

„Snažně vás prosím, pane Borůvko...“.

„Říkám vám, že my jedeme opačným směrem“, trval na svém hobit.

„Otočte se, jestli je vám život milej“, křikl někdo zleva, „Ptáčník se krutě pomstí“.

„Říkám, že vás vochráníme...“.

„Ptáčník chce ženu a dostane ji“, řekl starosta, „Snad ho Lorna obměkčí“.

„Ale já...“, pípla nějaká žena kyprých tvarů.

„Všichni jsme se na tom usnesli a tys souhlasila, že budeš svolná. Uděláš to pro nás, pro svoje lidi...“.

Žena smutně zmlkla.

„Děti nemáš, muž ti umřel...“, pohladila ji po ramenou starší žena, „Nakonec na tom budeš nejlíp z nás všech, uvidíš“.

„Obětuješ se pro nás pro všechny, Lorno. A hlavně pro naše děti“.

„Tohle je pan Bardan Syrovátka, pane Kalivodo“, představil starostu Salaru Babačan Borůvka, „Chtěl by vidět královské pověření“.

Otmar Kalivoda se zatvářil komisně a podal vesničanovi glejt s pečeti. Ten přečetl list a dlouze se zahloabal.

„Ubytujeme vás a my se zatím poradíme“, odušil starosta Syrovátka nakonec, „Chápejte, jde mi o naše lidi“.

„To je dobře“, řekl Nif, „My se taky musíme poradit“.

Nurnským byl přidělen opuštěný dům poblíž návsi. A tam Babačan Borůvka vypověděl, co se všechno dozvěděl. Především tedy promluvil o tom, že ten Ptáčník tady zřejmě nějakým způsobem udržuje vesničany ve strachu a zneužívá je jako pracovní sílu a tyje z nich. A řekl, že si ten zlosyn vyžádal, aby mu obec vybrala ženu, a že Salarští vybrali nějakou paní Lornu a chystají se pro Ptáčníka uspořádat veselku. A došlo na sáhodlouhé dohadování, co dál. Babačan zastával názor, že je třeba venkovanům bez otálení pomoci, obzvláště když už jim to slíbil. Pan Kalivoda ale vyjevil touhu především oficiálně převzít Vrábel a s panem Ptáčníkem zatočit až odtamtud. Druzi byli názorově ne zcela jednotní. Nakrátko se dostavil starosta Syrovátka, od nějž se Nurnští dozvěděli, že ten Ptáčník se jmenuje konkrétně Harand Ptáčník a má tři syny a několik žen. Žije prý někde v lesích u řeky Rmutky. Venkované pro něj pracují, sázejí pro něj stromy výměnou za potraviny. Pole totiž přestala vynášet a zrno je napadené jedovatým námelem. Sláma se nehodí ani jako krmivo. Salarští díky ní už přišli o všechna zvířata a spolupráce s Ptáčníkem je jediná cesta, jak přežít, zejména v zimě. Nurnští se dohodli, že ačkoli je Erbert a tedy i Vrábel nedaleko, na noc nepojedou a vyrazí až ráno. Navíc pan Syrovátka varoval, aby se Erbertu vyhnutí mohutným obloukem, poněvadž erbertský předák, jistý Lomar Švec, je zlý člověk a je s panem Ptáčníkem jedna ruka. Navíc hrad Vrábel je prý v vyrabovaný. Starosta pronesl i něco divného o tom, že hlavním centrem kraje už dávno není Erbert, ale Vanškrod a ve spojení s Vanškrodem padla zmínka o jistém Cholomaru Perkeltovi, kterému se říká Pošťák.

„Doručování pošty je asi jediná státní služba, která tady funguje“, usoudil Ieronýmus a vzpomněl si, že o doručovateli Perkeltovi padla zmínka už v Solně.

„Proč si teda na Ptáčníka nepostěžujete ve Vanškrodu?“, chtěl vědět Ieronýmus.

Odpověď bylo cosi zmateného o jakémsi klovačském přízraku, nebo snad

jakémsi Lokvartovi, což už Ieronýmova učená hlava nepobrala a jen pod šátkem vyvalil slepá bělma a plácl se nevěřicně do čela. Starosta Syrovátka trval na tom, že dobré vztahy s Ptáčníkem v samém důsledku byly pro Salarské jediným schůdným východiskem a že se zapřísáhl postarat se o svoje lidi. A o těch, co odešli, už tady nikdy neslyšeli. Nurnští pochopili, že starosta je pevně rozhodnut, že pokud se vesničané rozhodnou opustit Salar, on jej opustí až s posledním jeho obyvatelem. Potom salarský předák odešel.

Rozproudila se opět divoká debata, kam tedy v nastalé situaci nasměrovat kroky Nurnských, což nějakým způsobem vyústilo v Kalivodovu přednášku na téma zásadní důležitosti patriotismu a síly Gwendarronské královské armády, kterou pan správce završil opětovným požadavkem na bezodkladné obsazení Vrábelu. V Nifovi, který se v rozpravě zcela ztratil, se cosi hnulo, vybuchl a zařval, že není zvědavý na nějaké kecy z polní kuchyně. Vrábelský správce opětoval čímsi ve smyslu, že v každé konstelaci mohou si okolnosti vynutit změnu velení. To už Nif bnevydržel, vyběhl z domu a práskl dveřmi. Otakáro Vesta vyběhl za ním a snažil se vůdce, kterého zastihl na pokraji hysterie, ukonejšit. A potom přišla do místnosti paní Lorna Bělá a řekla, že se za Haranda Ptáčníka neprodá. Jan Křivý nadhodil něco v tom smyslu, že ji nikdo nemá právo ke sňatku nutit. Ta ženská krev a mlíko se mu docela líbila a přišlo mu jí líto. Paní Bělá Janův vroucný pohled zachytila.

Vrábel

Nurnští se ze Salaru vypařili za kuropení, kdy vesnice ještě spala. Hlídky oznámily tou dobou již zklidněnému vůdci, že dlouho do noci k nim z obecního domu doléhaly hlasité dohady venkovanů a že se za tmy z polí vrátili nějací další obyvatelé. Zřejmě ti vybraní, co se toho dne věnovali Ptáčnickové sadbě. Babačan Borůvka už si byl dle nashromážděných indicií takřka jist, že ten Harand Ptáčník je lesní druid. A podle všeho muž, který dokázal ochočit a přivlastnit si

varana. Mnohé tomu nasvědčovalo. Otmar Kalivoda se Nifovi omluvil, že to s těmi řečmi o výměně velení ve vyhrocené situaci poněkud přehnal a oba muži si podali ruce. Otakáro Vesta daroval panu správci lektvar rychlosti a stručně popsal účinky jeho užití. Nechtěl nic ponechat náhodě a byl jedním z mála Nurnských, který si uvědomoval zásadní důležitost Kalivodova přežití. Jistá část druhů vrábelského správce vnímala spíše jako osinu v zadku.

V osm hodin Nurnští minuli Dorechův sloup, prostý kamenný obelisk upomínající na lidové bouře a uvláčení Dorecha Vrábelského davem. Erbert objeli širokým severním obloukem skrze prachbídne pšeničné pole, vstoupili do lesíka a svahelem sestoupili k rybníku. Tam se rozložili k odpočinku. Nadešel čas pro průzkum hradu, který se měl podle mapy nalézat na vrcholu lesem porostlého kopce. Průzkum měl provést Otakáro Vesta, jenž pro tento účel odložil vše nepotřebné, co by mu mohlo překážet, a zneviditelnil se.

„Tak já du“, ozval se hobitův hlas.

„Zlom vaz...“.

* * *

Klikatá cesta zavedla pyrofora až na vrchol kopce, kde spatřil liduprázdný strážní domek a o kus dál kamennou hradbu se zdviženým dřevěným padacím mostkem. Za hradbou vnímal siluetu hranaté věže s plochou střechou. Hradba nedokázala zakrýt vršky střech nižších budov. Zdvižený padací mostek měl při sklopení doléhat ke kamennému mostu vybíhajícímu přes hluboký příkop. Teď však konec mostu končil propastí a k bráně chybělo dobrých pět sáhů nicoty. Na hradbách nad branami si Otakáro všiml strážních palpostů a v jednom z nich zahlédl pohyb. Rozhodl se tedy pátrat po jiné přístupové cestě. Neviditelný hobit se vrátil hlouběji do lesa a po vrstevnici došel k místu, kudy se dalo sejít na dno příkopu a stejně tak se dostat k hradbě. Tu bylo možné s vynaložením jistého úsilí opatrně obejít. V jednom místě spatřil několik sáhů nad sebou trčet z hradeb několik kadibud. Vyhodil lano s kotvou, kotvička se nakonec zaklesla a Otakáro skrze kadící otvor

prolezl dovnitř. Otevřel dveře, stál na chodbě ubytovacího křídla obytné části hradu. Dveře na slepém nejvzdálenějším konci chodby byly zajištěny prkny s velikými hřeby zatlučenými přímo do zdiva. Otakáro měl ale jen dýku a nemínil riskovat, že by ji při páčení zlomil nebo přišel o účinky ochranného lektvaru nevidění. Z dálky na opačné straně chodby slyšel hlasy. Šel po hlasech, přivedly jej ke dveřím, kde chodba ústila do hlavní budovy, tedy kamenné věže. Pyrofor opatrně otevřel a z ochozu shlédl na pětici žoldáků rozesazených kolem stolu. Slyšel i hlas někoho dalšího, na koho výhled neměl. Hlas muže pod ochozem. Ti lidé hráli karty o nějakou Krasavu, přeli se, kdo rozehranou partii vyhraje a komu tedy Krasava připadne na dnešní noc. A potom některý z karbanfků prohlásil, že by nebylo rozhodně od věci přivést ještě jednu. Nebo dvě.

Otakáro seznal, že riziko prozrazení je příliš velké, vrátil se na záchod a slanił otvorem ven. Obešel podél paty hradby dál až tam, kde byla zeď už bez přiléhající budovy. Po několika pokusech zaklesl bezpečně kotvičku a vyšplhal na hradbu. Nikde nikdo. I vnitřek hradního prostranství byl přepažen hradbami oddělujícími prostor na samostatné defenzivní perimetry. V této části se nalézala zpustlá zahrada, studna a široké spáleniště. Podle ohořelých trámů tady musela stávat nějaká dřevěná zahradní stavba, snad altán. Jediný prostup vedl na hlavní vnější nádvoří, vlevo hobit spatřil hradní bránu se zařízením a vahadly padacího mostku, muže na vartě na strážní věži a další prostup do vnitřního nádvoří s otevřenými vraty. Viděl dřevěné hospodářské budovy či snad dávné budovy služebnictva a mužstva. Nikam tam ale nezamířil. Vpravo v koutě semknutého mezi hradními zdmi všiml si vstupu do sklepení. Zamířil tam, dveře se jevily být otevřené a beze stráží.

Hobit opatrně sestoupil po stáječícím se úzkém kamenném schodišti hluboko do podzemí. Na cestu si svítil magickým plamenem ze zlatého masivního prstenu. Vstoupil do liduprázdných podzemních prostor, které sloužily zčásti jako

skladiště rozbitých věcí a zásob a zčásti jako vězení. Patero mřížových cel s podlahou pokrytou výstelkou vlhké plesnivé slámy zelo rezavou prázdnotou a z vyrabovaných zásob zbylo pět sudů, jejichž obsahu se nurnský rek blížeji nevěnoval. Spíše jej zaujal svazek klíčů, které počtem odpovídaly počtu dveří, jež cestou do sklepení spatřil. Klíče ukořistil a rozhodl se vrátit do ležení. Bylo třeba naplánovat útok.

* * *

Nurnští propadli v divoké dohady, jak nejbezpečněji v osmi lidech dobýt hrad, a věru škála nápadů byla velice pestrá. Nakonec se však zúžila v jedno konkrétní řešení, které bylo většinově odsouhlaseno jako nejpříjemnější. Otakáro Vesta byl stále neviditelný a k němu přibyl Růžička a Babačan Borůvka. Ieronýmus kouzlit uměl a tito tři měli tvořit hlavní přepadovou skupinu, která se na Vrábel dostane průzkumníkem již ozkoušenou cestou.

„Jednotka vobratnejch půjde přes hajzlíky“, rozhodl vůdce Nif.

„Jít přes hajzlíky má svoje výhody“, přitakal Otakáro, „Ušetříme cenný magy“.

„Jo!“, výskl nadšeně Babačan, „Utvoříme hobitův záchodovou čet!“.

V patách se úderné skupině měla táhnout Ieronýmova opice, animalio však mělo svůj vlastní důležitý úkol. A to přeběhnout po hradbách a zprostředkovat kouzelníkovi vizi vnitřního prostranství, aby mohl dovnitř teleportovat někoho, kdo zlikviduje hlídku ve strážní věži a spustí padací most. Tudy potom do útrob hradu pronikne druhá skupina, tedy zbytek Nurnských. Ve chvíli, kdy druhá skupina vyrazí dveře do hlavní věže, první skupina z ochozu zaútočí a nepřítel v kleštích bude nemilosrdně rozdrcen.

„To zní věru dobře“, pochválil si Jan Křivý.

„Moc dobře“, přitakal Borůvka.

„Hm“, řekl Dwany.

„Jo“, pokýval hlavou Nif.

Zůstali tady koně a Babačanův pes. Záchodová četa vyrazila s lehkým předstihem.

Dobytí hradu

Otakáro odvedl hobitů četu na dno obranného příkopu a dál podél hradeb až pod samotné kadiboudy. Tam se mu asi na čtvrtý pokus podařilo zaklesnout lano s kotvičkou.

„A teď nahoru a chodbou vpravo“, řekl neviditelný Otakáro, „Tam je ten vochoz, kde počkáme“.

„Jo“, odpověděli mu oba neviditelní pardi unisono.

Poslední lezl Dwany Růžička. Když zalézal do kadicího otvoru, zaslechl zvuk opičích pačmáků na vnější straně stěny a potom na střeše kadiboudy. Opice měla namířeno na střechu budovy a dál na hradby. Když hobitů šermíř vylezl do chodby bez oken, Otakáro už potichu otevíral dveře a k uším druhů dolehl hovor z veliké prostory přízemní části hlavní věže. Velice opatrně se členové záchodové čety přesunuli na ochoz a vyčkávali smlouveného signálu. Otakáro s Babačanem zaujali střelecké pozice, Dwany velice opatrně sestupoval po schodišti dolů. Nepřátelé mazali karty a neměli ani tušení. Odněkud se linula vůně pečeně.

* * *

„Už vidím, chlapi“, zašeptal slepý Ieronýmus opřený o odvrácenou stěnu strážního domku, „Už to vidím jasně a v barvách“.

Opičák nezklamal. Kolem kouzelníka polehávali další druzi a těžce oddechovali, jak jim zdolání vrábelského kopce vzalo dech. K hradu už to bylo sotva padesát sáhů. Nif se postavil a uchopil zbraň.

„Tak mě tam teda pošli“.

Ieronýmus vůdce upozornil, že strážný na věži má u pasu meč a o hrazení opřený luk. Otmar Kalivoda trpělivě sledoval, co přijde. Flašinetář strnul a potom se uvolnil. Nif zmizel. Nurnští vykukli zpoza zdi k hradbám. Tam cosi třesklo, sesula se hlava a vykukla jiná. Ta Nifova. Brunátná napětím.

„Řek bych, že ho sundal na jednu ránu“, rozhodl Grub uznale, „Hybaj k mostu!“.

Nurnská družina vyběhla vpřed, tou dobou už se ozvaly klapavé zvuky soukolí a

padací most sebou škulb.

* * *

Pališara, velitele žoldáků rozvalujícího se na primitivním trůnu ze smrkových kulatin, vytrhl z letargie důvěrně známý zvuk. Zvuk bouchnutí padacího mostu o kamenné kvádry. Slyšel to už tolikrát. To mohlo znamenat jediné, totiž že přijel Pošťák.

„Do prdele, Pošťák“, zařval žoldák a vyskočil z trůnu.

Nikoho jiného nečekali a nikoho jiného by Korin bez Pališarova svolení dovnitř nepustil.

„Přijel Pošťák, chlapi!“, štkl Pališar komisně, „Uklid'te ten karban a seřad'te se do štrůdlu!“.

Nurnským druhům shlížejícím ze schodiště došlo, že zaútočit je třeba ihned. Vlastně to rozhodl Dwany Růžička. Prostě provedl přískok a zařal nic netušícímu Pališarovi čepel do zad. Ten jenom zachroptěl a jak se hroutil k zemi, hrozivě se za ním zmotnila postava podmračeného hobita v plechu. Pališarovi muži zírali jako opaření, vzápětí hrábli po zbraních. To už ale od ochozu přilétly šípy a na počátku trajektorie se zmotnily siluety nurnských střelců. Otakárův jedem napuštěný šíp poslal k zemi statného žoldáka se sekerou a taktéž Babačanův cíl zavrával v kolenou. Další salva a Růžičkův výpad přivodily tři mrtvé. Z nurnského šermíře vyšpláchla první krev a vrábelsťi zformovali řídkou obranu. V horním patře se objevila dvoučlenná posila. Dwany ustoupil směrem ke schodišti, aby nedal nepříteli šanci sevřít jej ve smrtících kleštích. Na pomoc mu spěchal Babačan Borůvka, seč mu malé nohy stačily. Vesta vypálil další smrtící poselství a Růžička propíchl nepříteli břicho. Rozlétl se dveře a v nich stál barbar Nif Bouřlivák. Ryzí hněv mu čísel z očí. Zbytek boje už byl dílem sehrané rutiny. Vrábelsťi se dostali do svěráku a podlehli.

Dwany zíral na pomačkané hrudní pláty pod nimiž skrápěla jeho vlastní krev.

„Někde tady ještě někdo je!“, cvrnkl se hobitů šermíř do nosu, jehož varování nikdy nepodceňoval.

Nif zaregistroval vůni pečeně.

„Kuchyň!“, houkl a vyběhl k dřevěným dveřím.

Rozrazil je a ucítil přejetí ostré čepele po kůži následované ostrou bolestí. Potom se rozmáchl kladivem oproti tmavé siluetě. Když osoba padala s roztržštěnou lebkou k zemi, uvědomil si barbar, že to je asi žena. Když žena žuchla na kamennou podlahu, došlo Nifovi, že se jedná o divokou krollku v kůžích. Až po ní bříkl o zem kuchyňský nůž. Zacinkal o kámen. Ve dveřích se objevila hlava Otakára Vesty.

„Hádám, že tohle byla ta tajemná Krasava, co vo její přízeň hráli karty“.

„Svině přerostlá“, zahartusil Nif a zkoumal hloubku krvavého šlicu na vnitřní straně předloktí, „Normálně mě řízla nožem“.

„Fuj“, vykulil oči Babačan Borůvka, který obhlížel masný pult, kde ležela Krasavina práce, „No to ne!“.

Potom hobit přeběhl k otevřenému křbovišti, kde se peklo to, co vydávalo onu lahodnou vůni.

„Voni tady normálně...“.

„Co?“, zdvihl obočí trpaslík Grub.

„No, voni tady normálně bouraj psy“.

Torz psích trupů druid napočítal pět.

* * *

Nurnští obrátili nepřátelům kapsy vzhůru nohama a spoutali přeživší. Nešlo si nevšimnout, že někteří z žoldáků měli oblečeny výstrojní kusy uniforem. Nurnští i takto letmo poznali části vojenských uniforem Kalonu, Vlander, Mallikornu i tmarstské či marrburské městské strážce. Jak se ukázalo později, jeden ze zajatých se hrdě hlásil k Rellu, ačkoli Rell jako samostatné území již neexistoval. Útok Nurnských přežilo pět mužů a počali se pomalu probírat z mrákot. Otmar Kalivoda zajatce blahosklonně pozoroval z trůnu, v němž se rozvalil a teď si dosyta užíval euforii vítězství.

„Měli bychom vyvěsit gwendarronský praporec, chlapi“, zvýšil hlas vrábelský správce.

„Nic se vyvěšovat nebude!“, štkl Nif a tvář mu zbrunátněla.

Otakáro Vesta obdařil vůdce

varovným pohledem.

„Ať každý vidí, kdo je tady pánem...“.

„Leda hovno!“.

„Pane Kalivodo...“, snažil se zachránit situaci Otakáro, „Mohli bysme si promluvit?“.

A zatímco liscannorský starosta u vrábelského trůnu hradnímu správci vysvětloval, proč není záhodno s vyvěšováním gwendarronského praporce spěchat, svěřil se vědoucí Ieronýmus svým pardům, že považuje Otmara Kalivodu za naprostého šílence, ostatně stejně jako kteréhokoliv z vojáků, jehož na této výpravě potkal.

„Dojdu pro koně a pak zavřeme brány“, navrhl Jan Křivý.

„To by asi bylo nejlepší“, pravil kudůk Fenx.

* * *

Když se obětavý Jan vrátil s koňmi a druidovým psem a zdvihl most, probíhal už prvotní výsledky zajatců. Přeživších bylo pět, sdílný však byl pouze muž, jenž si říkal Rež a jenž se netajil tím, že teď, když je Pališar mrtvý, připadlo velení právě jemu. A tedy že je za své muže zodpovědný. Rež byl bývalý vlanderský voják, zběh z kalonsko-vlanderských válek. Netajil se vůbec tím, že se živí žoldáčinou a Nurnští brzy pochopili, že Rež také ctí pravidla. Ti muži byli vlastně Nurnským v lečems velice podobní a Vlaneřan dokonce několikrát pronesl, že oni i Nurnští jsou vlastně ze stejného vrhu. Z výsledku se Nurnští dozvěděli, že muže shromáždil Pališar, kterého si ve vlanderském Rastu na konci zimy 1089 najal jistý Cholomar Perkelt. Pališar patřil sice ke Kalonským, ale žil ve Vlandrech. A shromáždil své muže a pod slibem tučného žoldu přemístil Pališarův oddíl na Perkeltův hrad Vráběl. Měli zajišťovat bezpečí venkovské fortifikace a udržovat okolní vesničany v bázlivé úctě k hradnímu pánu. Vesničané hradnímu pánu přezdívali Pošťák. Výsledek vynesl předpoklad, že tak řečený Pošťák, tedy zmíněný hradní pán, se ve svém sídle objevuje nepravidelně a zřídka, tedy

přibližně jednou za dva týdny, a když přespává, tak na jednu či dvě noci. Pan Perkelt totiž běžně pobývá ve Vanškrodu, což je na severu panství. Pališarovi muži však nikdy nebyli dál než v Erbertu nebo v Luži. Pokud pan Perkelt na hradě přespává, obývá horní patro věže, kam mají muži přísný zákaz vstupu. Rež dal jasné najevo, že příkaz je příkaz a Pališarovi muži nemají ve zvyku porušovat dohodnuté. A ještě pravil, že život je už jednou takový, že jednou zvítězí ten a jindy onen. A že tedy dnešek nebyl pro jeho muže nejšťastnějším dnem, skončili poražení, ale že příště se zase stanou poraženými ti, co se dnes opájejí vítězstvím. Rež navrhl, ať si Nurnští vezmou všechn jejich žold a přežijí ať pustí. Slíbil, že pokud jednou podlehl, vrátet se nebudou. Režova řeč na některé z Nurnských zapůsobila upřímně a chlapsky. Otakáro Vesta zachřestil svazkem klíčů a podíval se na vůdce.

„Správně!“, houkl Nif, „Dovězení s nima... A zbytek vodtahat do náký z těch stodol tam venku“.

Režovi muži se nevzpěchovali. Dávali najevo, že plně chápou právo vítěze. Takový chlapský postoj Nurnští mlčky ocenili.

* * *

„Kouknem se nahoru do Pošťákovy jizby“, řekl Otakáro, když mu Jan Krivý s Grubem vraceli klíče od podzemí.

„A nesmíme zapomenout na ty zatlučený vrata tam na konci chodby“, připomněl Růžička a kývl hlavou směrem k ochozu.

Zatlučených dveří tam v obytném křídle nešlo si nevšimnout. Nurnští se sešikovali do formace a vyrazili vzhůru po hlavním schodišti. Všechny místnosti hlavní věže vypadaly tak, jako místnosti v obou křídlech. Vyrabované a prázdné. Pouze věci, které nebylo lze odnést holýma rukama, zůstaly. V posledním patře věže družiníci narazili na zamčené dveře a železný žebřík vedoucí do stropu. Zatímco Grub zíral oknem z chodby do kraje, kde se v nížině v dálce mezi rybníky tyčilo několik posledních stavení vesnice jménem Luž, Otakáro Vesta vylezl na střechu a seznal, že kromě železné žerdí na

praporec a komína na ní není nic zajímavého. To už jej pardi volali, jestli by nesešel dolů a nepokusil se odemknout jedny dveře. Měl na to takový magický forychtuňk.

„A je to“, řekl spokojeně a Nurnští vpadli dovnitř.

A vzápětí se na přední linii vrhli nemrtví, tiše strážící Pošťákovu komnatu. Skelety ozbrojených kostlivců a holopářatní ghúlové. Jenže Nurnští byli ještě plni bojové euforie z nedávného vítězství. Dwany, Nif, Babačan a Otakáro utvořili val, přes který nečistý nepřítel neprošel a byl nemilosrdně rozdrcen.

* * *

Průzkum Pošťákovy jizby přinesl zjištění, že zřejmě s oblibou mění vizáž, když je třeba. Měl tu spoustu osobních věcí a ty se neprodleně staly součástí družinové kořisti. A objeven byl též finanční zápis o rozdělování peněz. Nurnští se v něm dočetli, že peněžní částky získávané vydíráním a také jména u některých záznamů korespondovala s vyděračskými dopisy, které získali od Jana Souvratě. A také seznali, že peníze jsou rozdělovány na několik stran. Význam některých toků zůstal nejasný, jako kupříkladu odvod, stavba nebo lom, ale zmíněna byla i konkrétní jména. Sebeš, Ptáčník, Salihoud a Švec. Švec, starosta Erbertu, byl ale soudě dle směšných částek jenom titěrná rybka. O Salihoudovi Nurnští nikdy neslyšeli a platby tomu Sebešovi zdaleka převyšovaly platby určené panu Ptáčníkovi.

„Zdá se, že ten Sebeš si vůbec nežije špatně“, zamračil se Grub.

„Je tady uvedenejch víc jmen vydírařejch, než o ktorejch věděl Nostrila“, upozornil Fenx.

A taky podotkl, že určitě jedna z obětí nezaplátala.

„A tady je vidět, že teďkonc Pošťák právě vydírá nějakýho pana Rudda“, zabodl Babačan prst do papírů, „Hele, tady to je. M. Rudd. Platba se očekává příští měsíc“.

Z dokumentů také vyšlo najevo, že Pošťák odvádí jistě platby Západnímu peněžnímu souručenství. Konkrétní jméno

obchodníka, který se zaprodal, však uvedeno nebylo.

„Měli bysme se kouknout do tý zatlučený místnosti“, navrhl Ieronýmus.

* * *

Když se Nifovi s Růžičkou podařilo rozlámat prkna a vyrazit dveře, vpadli Nurnští v záři lucerny s vytasenými zbraněmi do místnosti. Okamžitě utvořili obranný půlkruh, poněvadž Otakárův meč přízračně opaleskoval. To znamenalo jediné. Nemrtví nadosah. Nurnští s povadlými čelistmi zírali na zatlučené okenice a zdi kolem sebe. Místnost byla vymalována fialově a všechno všecičko, podlaha, zdi, strop i skříň, bylo pomalováno černými symboly. Malými, velkými, propletenými i samostatnými. Znameními z Babačanova hranice.

„Tady žil nějaký šilenec...“, odušil Jan Krivý a poukázal na svou teorii s námelem.

A šilenec, pokud to byly jeho dlaně, byl zřejmě člověk. Jeho černé otisky zely všude, i na posteli a pod ní, a také na masivní truhle, jediném bytelném kusu nábytku, který mohl něco skrývat.

„Fenxi?“

„No?“

„Votevřel bys tu truhlu?“

„Jo...“

„Ale vopatrně, jo?“

„Pokusím se“.

Nurnští kolem truhlice utvořili formaci. Střelci mířili, bijci drželi zbraně zdvižené. Vestův meč opaleskoval jako Eliášův oheň.

Fenx zakvrdlal šperhákem ve špehýrce, nadzdvihl víko truhlice, něco cvaklo. Kolem ucha mu cosi prosvíštelo a zazvonilo o protěši zeď.

„Pastička tam byla“, zazubil se kudůk, „Mrcha jedna zatrolená“.

A potom šterbinou prolulo cosi přízračného a projelo to Dwanym Růžičkou. Ten pocítil záchvěv bodavého chladu. Tyhle věci už zažil, ale tohle se nezdálo být velké. Otočil se na podpatku a řal. Āli i někteří jiní, ale jen šermířův úder vedený kouzelnou čepelí měl efekt. Přízračné reziduum se po druhém

Růžičkově zásahu rozplynulo a Vestův opaleskující meč zmatněl.

„Co to, kurva, bylo?“, odplivl si Grub.

„Bohové vědí, že nevim“, pravil Fenx.

Truhlice skrývala několik předmětů alchymistické povahy, což ocenili především lidé od fochu. Grub s Otakárem jasně poznali rozložený destilační extraktor a především jeho šroubovitě svinutý chladič, ale také alchymistickou bedničku na uchování surové magohmoty. Dále tam byly rozškubané písemnosti, jež se Grubovi podařilo poskládat do podoby výučních a elevačních glejtů vystavených Velkým laboratoriem nurnským na jistého mistra alchymie jménem Kalyjáš Lokvart. Ten Lokvart se podle všeho musel vyznat. A na dně truhly Nurnští našli sice silně poškozený černotou otisklých dlaní a psychedelickými kresbami symbolů, ale přesto částečně v jednotlivých fragmentech čitelný deník, podle iniciál deník Kalyjáše Lokvarta, deník muže, jenž v této místnosti musel přijít o rozum.

Nurnští unaveně sešli do trůnního sálu, kde Otmar Kalivoda opatrně navrhl, že by možná opravdu stálo za to vyvěsit nad hradem gwendarronský praporec, když je teď fortifikace pevně v rukou, ve kterých být má. Nif zesinal a Ieronýmus se nevěřicně plácl do čela.

„Dobýt hrad není umění“, pronesl směrem k vrábelskému správci s vážnou tváří trpaslík Grub, „Umění je, pane Kalivoda, ten dobytej hrad udržet“.

„Pojďte si přečíst ten deník“, zvolal nedočkavě Babačan Borůvka, „Kdo to přečte?“

„Ať to přečte Grub, když je tak moudřej...“.

Deník Kalyjáše Lokvarta

...ve svém dlouhém pátrání opsals jsem kruh. Kruh vpravdě magický svou dokonalostí. Byla to mravenčí práce, úmorná přehršel dotazování, přemlouvání obchodníků, kteří nebyvají po vůli odhalit své zdroje ani

zákazníky, a především peněz z tenčících se úspor. Středobodem světa obchodníka je však zisk a vidina snadno vydělaných peněz otevírá ústa. Tedy ve svém dlouhém pátrání a namnoze i putování opsal jsem kruh a dospěl až sem, do Marrburku. Tady to všechno podle důkazů před desetiletími vlastně začalo. Jsem na dosah cíle, cítím to...

...a pan Malvín Rudd je obchodník každým coulem, vychytralý a úskočný jako lasice. Obchod se drží v rodině, tenkrát na počátku vlastnil jej jeho otec, který však již není mezi živými. Že odešel pokojně a v míru, to mi pan Rudd sdělil ochotně, ale víc nic. O předmětu mého zájmu hovořil pouze vyhybavě a snažil se mi především něco prodat, takřka vnutit. Musím si nechat nějakou rezervu pro případ, že by kruh neskončil a vedla z něj východnice dál. Vypověděl jsem mu příběh se všemi děsivými detaily, ovšemže ne do důsledků zcela, ale nepohlo to s ním. Na tklivý příběh ucho obchodníka neslyší, pokud jej nelze využít ve vlastní prospěch. To se ví...

...ani výuční, ani elevační doklady z věhlasného Laboratoria nurnského pana Rudda nepřesvědčily. Mlčí jako hrob a zatvrzele nabízí mi ty svoje skvosty. Tedy dobrá. Nejspíš nezbyde jinak, než se vydat z peněz. Snad mám dost na to, aby...

...řekl mi jméno, stálo mě to nějaký obnos, jež jsem ale zakrátko oželel. Tedy pán Hodár, pán z Tmarstu. Tmarst není daleko, tedy kruh víceméně snad zůstává kruhem a jeho příznačné magično neporušeno. Význam symbolů bývá podceňován, ale moje zkušenost velí symbolice věnovat pozornost. Vše, byť navenek chaotické, řídí se svým vnitřním řádem, jehož pochopení přináší to nejcennější - poznání. Poznání je základem pochopení a proniknutí do prapodstaty...

...v roce 1081, tedy před dvěma lety. V tomto se tedy shoduje s mým pátráním. Snad v Tmarstu pořídím...

...hostinec U rudy je nejdražší lokál,

co jsem kdy měl tu čest pocítit svou...

...je prohnáný vyděrač, padouch, kolovpleteneč! Vypadal jsem jako pitomec a utrl si ostudu, jak jsem se vehementně snažil pana Hodára přesvědčit o něčem, o čem neměl zbla potuchy. Nakonec zřejmě usoudil, co bych v takovém případě usoudil sám, že jsem potrhlý a snad i nebe... ...mě spráskat čeládkou... ...nehnevám se proto naň, ale toho Rudda, tu lasici kuní, ten kuní ksicht, toho bych...

...mi vysmál a řekl, že jestli nemám zájem o koupi, tak ať... ...jinak. Ve městě je Vyšší učení, ale to se snad zaobírá především obecným vzděláním, dost možná výhradně. Zaslechl jsem však, že je zde i nějaké malé ryze soukromé...

...se Revenan. Přijal mě bez okolků, ale když slyšel, že jsem z věhlasného nurnského Laboratoria, nijak zvlášť ochotně se netvářil... ...pochopil, že moje pátrání je vedeno sice erudovaným, avšak čistě osobním zájmem a Laboratoriem není nikterak posvěceno... ...že nemám spolupodílníků na předmětu svého zájmu a tedy...

...jistě. Nemám z něj dobrý pocit, ten muž nesporně skrývá mnohé a mnohé jeho aktivity nebudou legální. Pohybuje se na tenkém ostří nože. Cítím to ve vyčpělém vzduchu sklepních prostor, který se line nadzemními částmi budovy i komnatou, kde mne znovu přijal. Verbálně tápe okolo jako kolem horké kaše, ale je mi jasné, že za určitých okolností by nebyl proti a že už takové kroky pro svůj prospěch učinil dříve. Takoví lidé jsou nutkáni překračovat hranice a zacházet dál a dál. Nic pro ně není překážkou. Takoví mnohdy a zcela právem končívají na šibenici. S takovými lidmi není radno se zaplétat, ale mě nic jiného...

...čirá drzost a nehoráznost! Řekl jsem mu jadrně a od plic, co si o něm myslím a on mě bohužel vypoklonkoval. Tím jsem ovšem ztratil naději, k níž jsem se unul...

...protože je levné. Od takových vyžaduje úpisem stvrzené závazky... ...mají pochopitelně hlad a hlad je špatný kumpán a ještě horší rádce... ...v můj prospěch...

...nedosáhl úspěchu. Není už nejmladší, jmenuje se Sebeš. Není to určitě jeho skutečné jméno, ale řekl bych, že málokdo z Revenanových učedníků dává své pravé jméno na odív. Je sdostatek ctižádostivý, aby mi dokázal, co umí, a peníze, co jsem mu slíbil, mu zaslepily zrak. A vyjde mě to věru levně, mnohem levněji, než kolik jsem už nadil do Ruddových kapes a kolik by požadoval Revenan...

...nevěřt mi, nechal si vyplatit zálohu... ...také nevěřím, ale zdá se, že nemá v plánu mě podvést. Řekl jsem Sebešovi, že u toho být netoužím a on kupodivu nic nenamítl, ba naopak. Řekl bych, že jsou Revenanovi učni uvyklí vystříhat se svědků. Nečistě svědomí a...

...provedl a já jej vyplatil. Byl šťastný jako malé dítě na jarmareční pouti. Někakým způsobem se ve mně zhlédl a nabídl mi své služby. Zaslepl ho Nurn. Nevím, co si ten bláhovec představuje. Představy takových zaslepenců se mnohdy míjejí s realitou a rozčarování je kruté a nezřídka přináší oběti. Pochopitelně jsem mu řekl, že bude-li to budoucnost vyžadovat, obrátím se na něj, ale v tomtéž okamžiku jsem věděl, že se tak nikdy nestane. Ten člověk míří mílovými kroky k šibenici, o tom nemůže být sporu. Každopádně svůj cíl splnil a já teď vím, kam se vydat. Do Meziřečí na hrad Vrábel. Člověk, který u Malvína Rudda nakoupil, se jmenuje Karmal Vrábelský...

...podle marrburských úřadů žije, tedy jsem skutečně u cíle své cesty. Ve všech případech se nikdy nikdo nevzdal dobrovolně... ...přejde násilným skutkem, tedy loupeží, a majitel se zuřivě brání, takže bez prolití krve se tomu stalo málokdy. Jinak končí smrtí, a netajím se přesvědčením, které je jistotou, že takřka suicidální konec si nepřivodí člověk ze své vůle a rozhodnutí, ale

je k němu psychickým násilím přinucen...

...napsal jsem list a popsal svá doporučení, aby můj příjezd byl předem očekávaný, abych nevpadl jako kramář a neskončil jako na Hodárově dvoře. Odpověď nepřišla a ani jsem ji nečekal, pamětliv toho, že jestli je ta věc pořád na Vrábelu, bude se nutkavě vzpírat. Je tam z učiněného dobrozdání a tedy zkušenosti krátce, aby vrábelský pán z tohoto konkrétního důvodu odmítl audienci, tedy setkání z očí do očí. Avšak řekl bych, že některé projevy už musí pociťovat a možná si jich bude i vědom. Navíc reference jsou dobré... ...po hrůzovládě Dorecha, Karmalova předchůdce, kterého nakonec uvlácel rozlícený dav vesničanů k smrti, se zdá, že si vede nadmíru... ...neměla nic společného, jedná se o souhru náhod, ale pokud bych nezasáhl, výsledek bude stejný... ...ne napořád...

...jsem přesvědčený, že nakonec sám tomu bude chutí a nezapudí mě, právě naopak... ...má doporučení a dokumenty, jakož i příběh poskládaný ze střepů, které do sebe zapadají... ...touží být osvobozeni a já, který jsem pochopil, jsem jediným zasvěceným prostředkem a navíc té theoretické schopnosti něco zásadního v té věci podniknout... ...aladiah, to pánu z Vrábelu sotva vysvětlím, ale oni pochopí a nezapudí mne. Naopak...

...kraj chudý, zemědělský. Lid vřelý. Prožitě hrůzy v pamětnících stále žijí a vzpomínky jsou živé i v mysli jejich potomků, kteří je třeba nezažili... ...paměť pomíjívá, klid a mír po tolika... ...je kovář, pan Drahan Gorgol. Úctyhodný, pracovitý, jadrný a vřelý muž. Hrad Vrábel je nedaleko, na noc tam však nepojedu...

...přijal. Představil mi choť a syny. Mladší se připravuje na studia... ...Viděl jsem jej, netají se jím, vystavuje na odív! Je takový, jako jsem si představoval, ale představy nikdy nedokáží vystihnout skutečnost. To vábení vychází zevnitř. Svrživé fluidum. Už rozumím... ...nechápal sice, proč, ale uvolil se

vyslechnout můj příběh. Poté, co se paní choť a synové rozloučili, přizval mě ke krbu a při hostině jsem vyprávěl celý příběh. Nehovořil jsem vlastně k němu, ale k nim a byl si vědom, možná šlo o úpěnlivou žádostivost, že pozorně naslouchají...

...ubytování a musím říct, že je laciné a vkusné. Strava dobrá, venkovská. Čekám na...

...navrhl, že by kraji prospěla škola, místo místního vzdělání, možná s malou knihovnou... ..nikoli Erbert, ale Vanškrod, kde se nalézá malý klášter kněží boha Zuna. Ti by po jeho přímluvě snad mohli souhlasit, když jim jeho rod poskytl útočiště. Nabídka je prý to chvályhodná a souzní s jejich posláním pomáhat potřebným a prostým... ..než vzdělání dětí? Samosebou by...

...prostředkem k etablování zde, na Vrábelu. Být mu na dosah. O nějaké vzdělávání pologramotných obyvatel až ve Vanškrodu nejde...

...upnul se na Vanškrod a tamní kněží. Váhá. Nechápu proč? Leda že by dvě strany sváděly boj. Dobrá tedy. Dát nažrat vlku a kozu nechat celou. Vzpomněl jsem si na Sebeše. Ten by mohl být...

...souhlasil a ještě v krčmě stvrdili jsme úmluvu podáním ruky. Byla zpocená a studená jako říční ryba. Sebeš byl nadšený a souhlasil s platem, který snad ani platem nazvat nelze... ..ihned přípravy... plány a sliby. Kdyby tak věděl, že je mi to zcela jedno, že já se potřebuji vrátit na Vrábel a zůstat tam. Že toto je jenom vedlejší prostředek, jak...

...cestou rozvíjel. Bolela mě z něj hlava. Úlisná osoba. Nesnáším ho, ale je pravda, že nějaké vzdělání má. A zcela jistě praktikuje věci, o nichž se zdráhá zmínit. Odporný rozchechtaný Sebeš, ztracenec, který pocítil naději, stát se někým...

...představil pana Sebeše a vychválil

ho do nedozírna. Ten člověk si oblékl nejlepší šaty a musím uznat, že hovořil z povrchu velice erudovaně. Samé lži a učené chvástání obalené v lesklém slizu. Svůj proslov si musel připravovat celé ty týdny příprav...

...kněží přijali. Bude však zbudována nikoli v klášteře, ale ve vsi. To je pochopitelné. Klášter je skutečně malý a prostý, vlastně taková větší stodola s dřevěnou věží a rozlehlou zahradou obehnanou vyskládaným kamením. Vrábelský pán osobně vybral vhodné stavení a ujednal jeho odkoupení...

...přiznal, že slýchává hlasy, které k němu promlouvají. Nezvučně, nesrozumitelně. Popsal hlasy vlastně jako pocity těch hlasů. Přesně jak jsem tušil. A i jiné projevy... ..vysvětlil jsem, že... ..neodbytná touha, pudivě nutkání dostat se ven... Obšrně jsem ozřejmil, že...

...ubytoval na Vrábelu, v jednom z pokojů pro hosty. Tam vzadu na konci chodby v patře. Jsem přímo u zdroje. Jsem si jistý, že nabídnu-li pomoc a neselžu-li, tedy obstojím, budu odměněn vděčností. Vděčností vězně odsouzeného na doživotí a náhle propuštěného na svobodu. Je mi jasné, že to nebyla vůle pána Karmala ubytovat mě zde, ale nápad mu prostě přišel na mysl, byl mu vnuknut a připadal mu dobrý...

...vědí že vím a že je to takřka hmatatelně na dosah...

...hon. Takovým kratochvílím se nevěnuji, vždyť neumím ani střílet... ..zranil. Napadla mne přišerná myšlenka, že kdyby zemřel, snadno bych se k němu dostal. Za tu myšlenku jsem se zastyděl a zaplašil ji. Řekl bych, že by to ani nedovolili...

...několik dlouhých týdnů. Ale už je zdravý, dlahy jsou sundané a noha sice zesláblá, ale v pořádku. Pomalu se učí chodit...

...všechno se tak nějak urychluje, projevy jsou častější a silnější. Možná to těžké zranění... ..řekl bych, že je přesvědčený, že ho chci okrást, ale už nemá tu vládu...

...náměsíčně po vnějších hradbách a vůbec nic... ..stejně jako opilec má životů jako kočka, takovýhle objekt má životů jako devět koček. Je to vlastně logické a ze správného úhlu pohledu jednoduše vysvětlitel...

...začíná se chovat podivně, často odjíždí do Vanškrodu za Sebešem. Sebeš ale nedokáže... ..nejspíš jenom nabrat sil. Hradní prostory jej stísnují, je to pochopitelné. Dopadá na něj to, co se musí stát a k čemu je nucen, ale zároveň to vnitřně odmítá ze samé podstaty věci. Je to velice složité, ale ve své podstatě krutě jednoduché. Stále si myslím, že i jej mohu zachránit, ale uvědomuji si, že mi o něj jde čím dál tím méně. I to je pochopitelné, myslím...

...se zájem upnul na mne a pán Karmal se stal nepotřebným objektem, který začíná být přítěží, který se vlastně vzpírá...

...odolává marně. Není schopen mě vykázat z hradu a proto se utíká k honům a návštěvám Vanškrodu. Jen aby ti kněží nějakým způsobem...

...píše, že poskytují ochranu lidem potřebným, ochranu před bezprávím a příkořím. Zaměřují se na odloučené rurální kraje. Takže je to pochopitelné. Jenom aby neseznali, že Karmal Vrábelský je hoden jejich zájmu...

...nikoli. Obvinil Sebeše, že projíždá panskou pokladnicí a služba lidem je bídna. Mne obvinil, že jsem mu ukradl stříbrné přibory. Potom se mi zase omluvil a plakal, že Sebešovi ublížil...

...ukrývá, poněvadž vrhám chlípné pohledy. Nejsem si toho vědom a ta pobledlá pihovatá paní ani není...

...nechal předvolat lesníka, co se stará o vrábelskou honitbu. Jmenuje se Kramzach Korec. Obořil se na něj, že všechno dělá špatně, že se všude válí spousta stromů a že není divu, že si zpěrážel kosti. Vyčetl mu ještě úbytek vysoké a řekl mu že už ho tu nechce vidět. Do dvou dní má zmizet, jinak ho prý vlastnoručně zastřelí. Uspořádá hon na Korcovu počest a jeho chrpí propichnuté smrkovou snítkou ozdobí erbertské hody. Myslím si, že přišel čas. Chybí mi nejdůležitější ingredience co do obtížnosti jejich obstarání, objekty...

...napadl mě Sebeš. Už mi posloužil dvakrát a mohl by i potřetí. Odjedu do Vanškrodu a...

...žádná škola! Prý učení! Učení Kalyjáše Lokvarta! Vždyť Kalyjáš Lokvart jsem já! Chechtal se mi do obličeje, nazýval mě mecenášem a přitom se zlehka ukláněl! A Karmal Vrábelský o všem ví a podporuje je! Bohové vědí, co tam kutí. Řekl bych, že všichni pocházejí ze stejné líhně, z líhně toho Revenana! Nicméně sdělil jsem mu, že je čas splácet dluhy a předestřel, oč mi... ..ubytoval ve vsi. Těm kněžím není přítomnost Sebešových „učenců“ ve Vanškrodu po vůli, ale nemohou s tím nic dělat. Krácejí si svojí rozveklou pokojnou dlouhou cestou, jak jim káže víra. Pryč s vírou! S chorobnou ctižádostivostí se takto stěžj popasují. Měl bych...

...představil mi jednoho ze svých kumpánů. Říká si Cholomar Perkelt. Už to samotné jméno evokuje potíže a nekalost, a co teprve stanout mu tváří v tvář! Jestli je Sebeš lidský odpad, tak o panu Perkeltovi to platí dvojnásob! Zřůda! Řekl, že se poradí, jak s mou žádostí naloží, a nechali mě čekat...

...už jsem ani nedoufal, ale dnes večer mne navštívil Perkelt a řekl, že za peníze je schopen čehokoliv. To slovo pronesl takovým tónem, že o významu ani nemohlo být pochyb. Nezbylo mi než učinit objednávku. Už mi to přerůstá přes hlavu. Z Vanškrodu jsem

odjel jako spráskaný pes...

...slehla zem a o panské lesy se prý stará nějaký Harand Ptáčník. Odkud se najednou tak vzal jsem se nedozvěděl. Prý mi po tom nic není. Večeríváme už obvykle sami, pozdě v noci. Pán Karmal se mě zcela nepochopitelně při večeři zeptal, kdy už provedu to, kvůli čemu jsem přijel. Že mě tady živí a není to zrovna laciné. Tohle rozhodně nebylo z jeho hlavy. Jsem přesvědčený, že z jeho hlavy už není nic. Mimo společné večeře se mi důsledně vyhýbá. Alespoň mám čas na přípravu. Říkám si ale, jestli bych se neměl všeho vzdát a odjet. Jenže ta vidina budoucnosti mě pronásleduje, zejména ve slabých chvílích, kdy zcela vážně pomýšlím na útek...

...pořád se vyptává. Řekl jsem pravdu o Perkeltovi a jeho příslibu. Kvalita je důležitá. Špatně odvedená a nedůsledně připravená práce vede vždy k prachbádným koncům. Snad to pochopil, ale je netrpělivý. Nebo spíš ne on, ale...

...Nevím odkud se ten Ptáčník vzal a jakou má minulost, ale jedno vím jistě. Pro mamon je ochoten obětovat ledacos. Asi ne jako ten Perkelt, to bych mu snad křivdil, nicméně účtyhodné to není. Jde pánu Karmalovi na ruku a uctivě mu poklonkuje. Jinak je zjevu děsivého, smrdí a padá z něj bahno. Požádal, že by si chtěl najít ženu a dostat svolení...

...zvěděl, že pan Gorgol, erbertský kovář, už není starostou. Prý nesplnil pánova očekávání. Pochopil jsem, že událost nějakým způsobem vyvolala Ptáčníkova žádost o sňatek a postoj, který starosta Gorgol zaujal. Na jeho místě je někdo jiný. Někdo, kdo zřejmě zaujal postoj odlišný.

...jsem hotov. Karmal Vrábelský je netrpělivý a v jeho pohledu zřím čiré šílenství...

...vězení pod hradem. Odešlo několik

služebných, za chvíli tu nezbude nikdo. S Karmalovou ženou a syny jsem nehovořil snad rok a pouze je vídal mlčenlivě zpovzdálí. Vlastně celý svůj čas tráví ve věži, kam já nemám přístup. Řekl bych, že je tam zavírá. Vlastně ten mladší je pryč, to vím. Byl poslán na studia... ...ještě pořád doufám a věřím, že až provedu, co je nutné a proč jsem tady, až se jeho mysl oprostí od cizího elementu, vrátí se mu rozum a věci se napraví. Snad. Musím ale jednat rychle, což za současného stavu věcí není v mých rukách...

...ještě týden a vydám se do Vanškrodu a...

...přijeli Cholomar Perkelt se Sebešem. Vrábelský pán je přivítal průvalem nadšením, klaněl se jim až k zemi, jako by šlo o nějakou královskou delegaci. A přitom přijeli dva umolousaní chlápci, kterým bych nesvěřil ani koně. Sebeš si pánovu přízeň užíval a Perkelt se choval povýšeně. Úlisný Sebeš mě přede všemi nazval přítelem! Je mi z něj na zvracení. Zaplatil jsem a...

...neskutečné čuně! Toho jednoho jsem poznal, byl to opat vanškrodského kláštera. Ten druhý měl také kutnu služebníků...

...podařilo se, alespoň se zdá. Pán je šilený jako dřív. Ubytoval kněží v křídle pro hosty. Jsem k smrti unavený...

...je mi zle, musím načerpat síl, abych s kněžími promluvil. Ale teď jsem slabý. Několik dní jsem prospal nebo proležel v mrákotách...

...několik dní. Jsem slabý, ale je mi lépe. Karmal Vrábelský řekl, že kněží odjeli do Vanškrodu. Je to vlastně pochopitelné. Nedělal jsem to všechno přeci proto, aby bez rozloučení odjeli! Navštívím je tedy tam, v klášteře. Tedy až naberu síl...

...spánek vrací sílu a uvolnění. Cítím, že věci se velice pomalu vracejí do

rovnováhy a že vše je vlastně jak mělo být...

...nutkání kreslit. Nemohu se toho zbavit... články řetězu... znamení... ...hlad. Obědval jsem kuřecí nohu, za okny byla noc...

...vymalovat světnici. Vanškrod neuteče, Vanškrod není voda, není...

...fialová a černá... ...polévku, hrachovou kaši s chlebem, přinesl ji syn...

...syn boží Zunův syn řetěz, články zapadají do sebe jako střepy sněží... ...nešel jsem za nimi to oni šli za mnou kráčeli krok za krokem článek za článkem proč mě budíš proč aladiah sebeš perkelt... ...slabost kresba znamení řetěz střep další fialová smrt světlo sněží kaše spát jíst spát žrát...

...škrod oval iah nohu chátokrám oleš pováříte...

...škrod rodškr skhod hod hed heb...

...bebhe heb he he he...

...BEHEHEBEHEHEEEEEEE....

...HEEEEE...

...H...

Žádost o armádní posily

Znovu se rozproudily dohady, co dál. Ieronýmus upozornil, že celá věc kolem vrábelského panství začíná nebezpečně zasmrádat nemrtvými. Nif připomněl horské krolly. Už potkali dva - toho tam v lese a potom tady tu Krasavu.

„Říkám vám, že vlítnout jich na nás několik, nemáme šanci. Je nás jenom vosum”. „Ale držíme hrad”, namítl Babačan. „To je pravda”, přitakal spokojeně Kalivoda.

Nurnští nechápali, jak může být pan správce tak klidný.

„Nechci se vopakovat, ale dobýt

hrad není umění”, odsekl Grub, „Umění je si ten hrad udržet. A navíc nemáme ani pořádný zásoby. Tohle je záležitost pro armádu”.

„Pane Kalivodo”, ozval se Otakáro, „Mohli bysme si promluvit? Takříkajíc někde stranou?”.

Nurnští byli rádi, že to hobit se správcem projedná o samotě. Brali to jako vysvobození. Nejednomu by totiž mohli povolit nervy. A tam stranou u provizorního trůnu tedy Otakáro Vesta pečlivě vybranými slovy vysvětlil panu Kalivodovi vachrlatost celé situace a předestřel mu myšlenku požádat gwendarronskou armádu o posily. Polopaticky ozřejmil, proč si myslí, že nazrál čas, a jaké argumenty miní před velením předestřít. Otmar Kalivoda seznal Vestův zámysl smysluplným a uvolil se sepsat oficiální žádost. Také hobitovi předal glejt gwendarronského krále opravňující držitele o posily vůbec žádat.

„Nesmíte ten dokument ztratit. Je nesmírně důležitý”.

„Budu ho střežit jako oko v hlavě, pane”.

O chvíli později Otakáro seznámil ostatní s plánem. Nif navržený postup odsouhlasil. Nurnští se na hradě opevnili a zaujmou vyčkávací strategii. A Otakáro vyrazí nalehko pěšky do Delkary. Na koni by mohl být nápadný.

„Bohové, stůjte při něm”, utrousil Jan Křivý soucítěně.

* * *

„No a my bysme zatím mohli znovu vyslechnout vězně”, navrhl Ieronýmus.

„Ještě jednou je zmáčkнем”, plácl dlaněmi trpaslík Grub, „Ale tentokrát pořádně”.

„Bafni toho Reže, Křiváku, a přitáhni ho sem”, řekl Nif, „Podáme si je postupně jednoho po druhým”.

„Tak jo”, přitakal Jan, „Dáte mi klíče?”.

„Jaký klíče?”.

„Klíče vod vězení”.

„No jo, klíče!”, plácl se do čela Babačan Borůvka.

„Kde sou ty klíče?”, zbledl vůdce Nif.

„U Vesty...“.

„Nenechal je v báglu?“.

„Nejsou tady...“, oznámil Grub, když ochotně prohrabal Otakárovy batožiny.

„My jsme fakt hrozen hováď...“.

Hobit byl tak malý, že měl oči ve výšce pšeničných klasů. Nezbylo mu tedy než vydat se průšlapem, který tu po sobě kumpanie zanechala. Což značilo, že až jej polámaný pruh obilí dovede k cestě, bude se muset chtít nechtě vydat po ní a modlit se, aby nenarazil na nepřítele nebo na někoho uvědomělého, který by ho při první příležitosti naprášil. Obcházel Erbert stejným obloukem, pouze v opačném směru. Když zaslechl v zádech dusot koňských kopyt, zbrotil se studeným potem. Horečnatě přemýšlel, co teď.

„Vesto!“, zaslechl hobit známý hlas.

Hobit si hluboce oddechl, obavy z něj spadly. Byl to Babačan Borůvka. Druid dojel k pyroforovi, seskočil z koně a po tváři se mu rozlil rozpačitý úsměv.

„Co tady chceš?“, obořil se naň Otakáro zprudka.

Ten potrhlý lesák se zřejmě nakonec rozhodl, že jej doprovodí do Delkary, a jemu se to vůbec nezamlouvalo.

„Klíče“, sykl úpěnlivě Babačan.

„Jaký klíče?“.

„Vodnesl jsi nám klíče vod vězení“.

„Já jsem žádný klíče nevodnes“, zavrtěl hlavou Vesta.

„No ale kde teda sou?“.

„Na háku přece“.

„Na jakým háku?“.

„No na tom háku, kde jsme je našli“.

„Na tom háku tam dále?“.

„Jo“, zakoulel očima pyrofor, „Na tom háku tam dole. Jsou to jediný klíče, tak vícej na háku“.

„Aha“, podrbal se ve kšticí druid, „Tak to nikoho z nás nenapadlo“.

„Tak se měj“.

„Jo...“, usmál se znovu nejistě Babačan, „A...“.

„Co ještě chceš?“.

„Zlom vaz“.

„Jasně“.

Hobit velice opatrně štrádoval cestou k Salaru a dopodrobna promýšlel řeč, kterou přednese na posádce v Delkaře. Musí být neoblomný, nesmí selhat. Bez přiděleného vojenského oddílu se vrátit nemůže. Zvlášť když už o nich Harand Ptáčník musí vědět. Skrze okulus jasně zahlédl u erbertských bran varana. To znamená, že Ptáčník si právě dává dvě a dvě dohromady. A pokud je teď v Erbertu, v Salaru už nespíš byl. A Salarským Nurnští vyžvanili vlastně úplně všechno.

Otakáro Vesta ani nečekal, že cesta půjde tak hladce. Měl přes dvacet mil v nohách a na křižovatce, kde se vrábelská cesta napojila na rastsko-marburskou obchodní cestu, si nakrátko odpočinul. Slunce se pomalu chýlilo k západu a dotýkalo se špiček korun vzdáleného lesa. Zatím nenatrefil na žádnou překážku. Salar Otakáro obešel širokým obloukem jedovatou pšenici a Ptáčníkův řídký les také překonal bez úhony. Byl si ale jist, že na místě, kde onedlouho došlo ke střetu s huorny, už Ptáčník nebo jeho lidé už také byli. Kalivodův majetek, který tam za sebou Nurnští zanechali, někdo očividně probral a část věcí prokazatelně zmizela. Hobit se napil z čutory a vydal se na další pouť. Do Solny dorazil v půl desáté. Už šíralo. V solenském hostinci si objednal něco k jídlu a zajímal se, zda by tady nebylo možné pronajmout si koně. Hostinský Šácha mu ochotně doporučil jistého Mát'u Špeka, který mu oproti záloze propůjčil jezdeckého hnědáka včetně sedla a uzdy. Otakáro pojedl vařenou rybu s erteplemi a vyrazil do noci. Na cestu mu svítil měsíc, do Delkary dojel krátce po půlnoci. V prvním stavení se doptal na vojenskou posádku, poněvadž její umístění se mu vypařilo z hlavy. Byl neoblomný a na bráně přesvědčil strážného, ať stůj co stůj probudí velitele posádky. S tím, co bude následovat, pokud bude velitel vyhnán z pryčny zbůhdarma, byl srozuměn. Vesta byl ochoten takové riziko podstoupit, poněvadž vážnosti svých argumentů skálopevně věřil. A řeč měl do puntíku promyšlenou a namemorovanou.

Kapitán Chrudoš Vrhcáb se nezdál být rozmrzelý z nočního probuzení, ba právě naopak, a Otakáro brzy pochopil proč. Kapitán pozorně vyslechl dlouhou hobitovu řeč a nechal výpověď úředně zapisovat. Pečlivě si pročetl předloženou žádost vrábelského správce i pověření s pečeti gwendarronského krále. A navíc potvrdil, že výpověď pana Vesty v zásadních ohledech plně koresponduje s udáním, které tu dnes podal jistý pan Sváček. Jméno Sváček, zdálo se, Otakárovi nic neříkalo a ani se oň dále nezajímal. Informaci, že pan Sváček tu dnes byl s dvěma dalšími lidmi, nepovažoval za důležitou. Co však za důležité považoval byl fakt, že kapitán Chrudoš Vrhcáb byl už před hobitovým příjezdem rozhodnut na druhý den poslat do Salaru malý oddíl vojáků, a proto dnešního večera vyhlásil dřívější večerku. Teď se však ve světle Otakárovy výpovědi rozhodl, že původně vyčleněný oddíl posílí na třicet mužů a odvele jej na hrad Vrábel. Otakáro Vesta se cítil být nadmíru spokojen. Takhle hladký průběh nečekal a rozhodl se svůj triumf si před Otmarem Kalivodou a Nurnskými náležitě užít a zúročit. Přijede na Vrábel v čele voje, pyšný a důležitý.

Ráno probudil Otakára Vestu zvuk polnice a jak se oblékal, sledoval z okna vyhlášení denního rozkazu a rozchod na přípravy. Vyhledal kapitána Vrhcába a vysvětlil mu, že hrad není zásoben potravinami a veškerý proviant alespoň na měsíc bude nutné přivést s sebou. Jeho doporučení vzal kapitán vážně a rozhodl o začlenění dvou proviantních vozů, jednoho se zásobami pro mužstvo a druhého s pící a vodou pro koně. Také na Otakárovu přímmluvu rozhodl, že muži budou vybaveni i střelnými zbraněmi.

„Oddíl povede setník Harbalír s pobočníkem desátníkem Karhoulem“, vysvětlil Chrudoš Vrhcáb, „Mužstvo tak bude schopné v případě potřeby rozdělit se na dva samostatné oddíly“.

„To je výborný nápad“, přitakal Otakáro Vesta.

„Pojďte, představím vás...“.

Otrava

Trpaslíka Gruba v komnatě v hlavní věži, kterou si zabral sám pro sebe a pro svou destilační soupravu, probudily sluneční paprsky. Měl mít v noci hlídku, ale nikdo jej nevbudil. Nic divného. V Nurnské kumpanii častý jev.

„Schytal to za mě nějaký jinej chudák“, ušklíbl se Grub a zažehl kahanec.

Byl vlastně rád, nebylo mu moc dobře od žaludku. Dodestiloval lektvar, zatáhl jej a uložil bezpečně do torny. Na snídani neměl ani pomyslení, cítil se nadmutě, jakoby se mu v pajšlu hýbalo klubko tasemnic. Oblékl se, pohlédl z okna a došlo mu, že vartpost u brány je opuštěný.

„Tak žádnéj chudák za mě nezaskočil“, pomyslel si, „Někdo prostě na vartě usnul a nevbudil už nikoho dalšího...“.

I to se v Nurnské družině čas od času stávalo. Že něco není jak má být, mu došlo, až když sešel do trůnního sálu a objevil tam zhrouceného bezvládného Nifa. Barbar v polosedu plytce oddechoval opřený o zeď, vedle něj ležela zvrhnutá lahev kořalky a z úst na hrud' mu kanuly zvratky. Gruba nejdřív napadlo, že se vůdce pod tíhou nejasné vrábelské situace ožral. Podepřel jej a propleskl. Barbar se ani nehnul, jeho tvář byla orosená studenými krůpějemi potu.

„Tak vojvoda se nám na hlídce vožral, chlapi!“, zařval trpaslík rozhněvaně, ale ticho mu bylo odpovědí. Vystoupal po schodišti do patra, kde, jak věděl, si roztělala družina. Našel komnatu plnou zmrtevělých pardů na pryčnách. Byli na tom úplně stejně jako chudák Nif. Místnost čpěla kyselým puchem zvratků. U zsináleho Babačana Borůvky dřepěl jeho pes a zoufale mu olizoval tvář. Když zmerčil bledého nic nechápajícího Gruba ve dveřích, začal táhle výt.

„Kurva!“ houkl Grub a prošel mezi postelemi.

Otmár Kalivoda vypadal jak zmrtevělý přízrak.

Alchymista prohrabal Otakárův batoh a vrátil se k Nifovi. Snažil se do něj nalít nějaký pyroforův lektvar, ale bylo to

marné, když nepolykal. Většina vzácné tekutiny mu skanula na hrud'. Trpaslík vytáhl nůž a řízal barbara do nohy. Nic.

„Tak to jsem teda v hajzlu...“, sykl Grub, když mu došlo, že Nurnské někdo otrávil.

Sešel do vězení, ale Režovy muže nalezl v totožném stavu. Tedy k nepoužití.

„Z čeho by to, kurva, mohlo být?“, přemýšlel v čirém zoufalství.

* * *

První přišel k sobě barbar Nif. Grub, přivábený dávením, jej objevil, kterak nechápavě zírál na krvavou nohavicí. Do večera přišli k sobě v dlouhých přestávkách postupně všichni, ale připomínali zoufalé mátohy. V nejhorším stavu se nacházel kouzelník Ieronýmus, jemuž vůbec nebylo do řeči, ačkoli kolem se už rozproudila sáhodlouhá debata. Nurnští skládali dohromady mozaiku střepů z rozbitých vzpomínek. Nif se přiznal, že pil kořalku, ale ta byla jeho. Na hlídce se mu udělalo zle, začal být malátný. Ale statečně dohlídal a jal se budit dalšího. Nebyl ale s to Jana Křivého probudit a vlastně ani nikoho jiného. Tak se stáhl do trůnního sálu a snažil se svůj zhoršující se stav přepít. Marně. Někteří se přiznali, že pili víno, ale byli tací, kteří se alkoholu vystříhali. Například slepý Ieronýmus. Svoji abstinenci hájil tak vehementně, že se tomu nedalo než věřit. Nurnští prohledali hrad, ale nenašli žádné známky cizího vniknutí.

„Kdyby se sem někdo dostal, byli bysme už dávno mrtví“, pravil Fenx.

„To je teda fakt“, potvrdil Dwany Růžička.

„Tak to museli být ty psi“, řekl Babačan, „Všichni jsme žrali ty psy a dali jsme je i vězňům“.

Byl to právě Babačan, koho to včera napadlo. Totiž sníst psy. Pořádně si nacpat bachory masem. Sežrat ty, co pekla Krasava, a upéct i ty na řeznickém pultě. Dostalo se i na vězně. Rež mu byl dokonce vděčný a jménem svých mužů mu vroucně poděkoval.

„Ti psi, co jsme sežrali...“, vzpomněl si Jan Křivý, „Vzpomeňte si, co o nich říkal

ten Rež při vejslechu“.

„Co vo nich říkal?“, zdvihl obočí Dwany.

„No že všichni chcipli. Najednou. Před třema dněma. A tak se rozhodli je upíct, než zamřou...“.

„Ty psy jsme žrali úplně všichni“.

„Kromě mého psa a kouzelníkovy vopice“.

„Vopice nežere“, zavrtěl hlavou Ieronýmus, „Je to animálio“.

„Muj pes nežral a nic se mu nestalo“.

„Ale Grubovi se přece taky nic nestalo a psa žral“, namítl Fenx, „Viděl jsem ho“.

„Grub je alchymista a má kachní žaludek“, řekl Nif Bouřlivák, „Alchymisti jsou na sajrajt navyklí“.

„Co tím jako myslíš?“, hněval se trpaslík.

„Že seš na jedy vodolnej...“.

„Jo, to jo. To teda sem“.

„Je mi furt strašně blbě“, postěžoval si Ieronýmus, „Jako by se mi hejbaly vnitřnosti“.

„Tak to přepij“, navrhl vůdce, „To často pomůže“.

„Kořalku nepiju“.

„Tak to přepij tím vínem“, navrhl Jan Křivý.

„To víno ze sklepa bych teda radši nepil“, namítl Dwany, „Kdo ví, jak dlouho tam ty sudy ležej a kdo do nich co louhoval“.

„Já myslel z těch flašek“.

„Z jakejch flašek?“.

„No ty láhve, co stojej na schodech“, odvětil Jan, „Ty jsou přece naše, ne?“.

Nurnští po sobě nechápavě pohlédli. Jan Křivý dovedl druhý ke vchodu do věže. Na venkovních schodech stranou u kamenného zábradlí stálo sedm lahví vína.

„Koho to, chlapi, teda je?“, zeptal se vůdce Nif.

Odpovědí mu bylo rozpačité pokrčení ramen družiníků. Ani Otmar Kalivoda se k lahvím neměl.

„Jedno vim jistě“, řekl Grub, „Včera

tady určitě žádný lahve nestály“.

Nurnští se dohodli, že víno z podezřelého nálezu nikdo pít nebude. A alchymista Grub si je odnesl do své komnaty. Bylo dohodnuto, že družiníci na noc zabezpečí hrad zdvojenými hlídkami a nadále se budou stravovat výhradně z vlastních prověřených zásob. A potom propadli v další diskuse, co dál, pokud se Otakáro vrátí s vojáky, případně pokud se vrátí sám.

„A co když se nevrátí vůbec?“, zeptal se Dwany Růžička na to, na co se jiní báli zeptat.

I taková možnost působila reálně. Potom někdo zaslechl vzdálené volání.

* * *

„Tak chlapi, vodevřete někdo!“, zařval hobit naposledy z plných plic, „To jsem já!“.

Nechápal tu trestuhodnou bezstarostnost, že ani nepostavili hlídky. Měl pocit, že většina druhů celou výpravu bere jako výlet na jarmark a že vůdce Nif vůbec nevelí a nechává věci volně plynout. Na takovéhle lajdáctví se totiž povětšinou umírá. Představoval si, že přijede s velkou pompou v čele voje, a teď tady už notnou chvíli vyřvával jako na lesy a armádní oddíl rozpačitě zíral na zpustlý opuštěný hrad. Už přemýšlel, že bude namísto pompézního příjezdu muset volit potupnou cestu kadiboudou, ale došlo mu, že lano s kotvíčkou zůstalo uvnitř. Nakonec zaslechl, jak se někdo škrábe na věž a tam nahoře nad rantlem vykoukla rozčepýřená hlava Jana Křivého.

„Můžeš spustit most a votevřit bránu?“, zahartusil hobit.

„Ale jo...“.

* * *

Setník Harbalíř se panu Kalivodovi představil a nechal si ukázat prostory, kde ubytuje své muže. Pro armádu byla vyčleněna podlouhlá místnost v levém křídle, dosud čpící kyslostí žaludečních šťáv. Nurnští se přestěhovali do pravého křídla do komnat pro hosty a vrábelský správce si vybral komnatu v hlavní věži hned naproti komnatě trpaslíka Gruba. Potom došlo k jednání mezi správcem,

setníkem, vůdcem Nurnských a vůdcovým příkazníkem panem Vestou. Bylo dohodnuto, že vojáci teď budou následující kroky podnikat po dohodě s Otmarem Kalivodou, tedy už po oficiální linii, a Nurnští že si uvolní ruce. Nurnští si do zítřka vzali čas na přemýšlení o dalším svém postupu. Setník Harbalíř pověřil desátníka Karhoula, aby na noc zabezpečil vnitřní i vnější perimetr hradních prostranství, a taktéž střechu věže. Nif odvolal hlídky z řad Nurnských. Přebírala to tady armáda. Teprve když se Nurnští odebrali na noc do svého křídla, měl Otakáro Vesta příležitost povyprávět o své cestě do Delkary. A vypověděl, co se stalo poto, když s delkarským vojem projížděli Ptáčnickovým lesem. Na vojenskou kolonu zaútočili dva huorni. Oddíl setníka Harbalíře v nastalém boji přišel o tři muže a bylo třeba opravit vůz. Někteří z vojáků utrpěli zranění. A Vesta také vysvětlil, proč se na něj od té doby řadová vojáci přestali dívat jako na civilistu.

„Prostě jsem tam šlehal bleskama jako vo život“.

„Mrtvý jste tam nechali?“.

„Ne, jsou na voze. U zásob“.

A na závěr Otakáro Vesta ještě řekl, že jeden z těch útočících huornů pravděpodobně přišel ze Salaru. Když vesnici objížděli přes pole, všiml si, že salarská dominanta v mezičase zmizela.

„Při cestě do Delkary tam ten strom ještě stál“, řekl přesvědčeně hobit, „Dal bych za to krk“.

„Hádám, že Ptáčník bude pěkně nasranej“, podotkl Fenx.

Obležení

Poklidnou snídani sestávající z přivezeného armádního proviantu přerušilo náhlé hlášení ranní stráže o tom, že před branami stojí nějaký vesničan s cepem a dožaduje se vpuštění.

„Říká, že nese důležité poselství, pane...“.

Setník Harbalíř pohlédl na pana Kalivodu a ten přitakal. Setník vydal příkaz, aby šest mužů obsadilo střechu hlavní věže, a

po pětících muže rozdělil na ostrahu jednotlivých nádvoří. Pětice vojáků na vnějším dvoře měla zajistit bezpečí pana správce při vyjednávání a taktéž spustit padací most. Tuto skupinu doplnili Nurnští, kteří se ochotně chopili zbraní.

Venkovan, který nejistým vrklavým krokem prošel otevřívší se branou a stanul vprostřed půlkruhu po zuby ozbrojených a dílem uniformovaných mužů, byl vše, jenom ne silný v kramflecích. Výhrůžně pohupoval napraženým cepem, kolena se mu třásla. Nebylo možné si nevšimnout, že je ozrálý. Když se zdvihl most a zapadla brána, zbledl a orosil se.

„Jsem Otmar Kalivoda, korunou pověřený správce hradu Vrábel“, pronesl úředně královský pověřenec, „Od koho a s čím přicházíte?“

„Sem posel...“, zaštkal muž a oči měl vypouklé strachem, „Sem posel...“.

„Od koho a s čím!“.

Vesničan napráhl cep a nevěřicně obhlížel přihlížející.

„Mám tě nechat zavřít!“.

„Poslal mě pan Švec a vzkazuje vám tohle...“.

A potom překotně vyblekotal, že pan Švec je vysoce postavený a účtyhodný muž, slavný starosta města Erbertu, a že tento hrad je jeho výsostným majetkem. Posel vyslovil páně Švecovo upozornění, že majetek pana Švece byl nezákonně obsazen a že takové obsazení je z pohledu práva závažným trestným činem. Pan starosta Švec je však prý ochoten blahosklonně přivřít obě oči a věc nechat bez trestu, pokud dotyční přivandrovalci nemovitost v jeho majetku, a to beze zbytku nedotčenou rabováním, neprodleně opustí.

„Mám glejt s pečeti gwendarronského krále!“, zvolal pan Kalivoda.

Vesničan zamrkal a zavrával.

„Neprodleně opustí znamená do dvou hodin... jinak...“.

„Jinak co!“., neudržel se Nif Bouřlivák a zatvářil se hrůzostrašně.

„Jinak šlus...“, ucedil muž a zamával

cepem.

Z boku přiskočil Jan Křivý a praštil opilého posla mečem po lebce. Vystříkla krev a vesničan se zhroutil. Otmar Kalivoda stál jako opařený. Jan se tyčil nad mrtvolou, těkal pohledem po přihlížejících a tvářil se omluvně.

„Vyrazim na průzkum“, navrhl Otakáro panu správci, „Okolí znám nejlíp ze všech“.

„Bránu neotvírat!“, zvolal jeden z Harbalřových mužů, „Neotvírat bránu!“.

„Samozřejmě, že ne“, přikývl hobit, „Mám svoje vlastní vyzkoušené cesty. Pěšiny zvědu...“.

Měl na mysli cestu záchodovou dírou. Vydal se na obhlídku neviditelný a brzy mohl trůnním sále sdělit, že na vrábelském kopci číhá minimálně patnáct Ptáčnickových krollů.

„Viděl jsem taky dva varany a párek špinavejch chlapů, co na nich nesporně přiletěli. Řek bych, že to jsou druidi“.

Podle hobitova názoru jeden z těch dvou divousů musel být Ptáčník.

„Jaks poznal, že to byli druidi?“, zeptal se Babačan.

„Kdo jinej by asi tak dokázal vochočit varana nebo kňoura?“.

„Kňoura?“.

A tak se Nurnští dozvěděli, že ti divocí muži tam mají i stádo kanců.

„No a teď se ukáže, vo kolik je těžší hrad uhájit, než ho dobýt...“, posteskl si temně Grub.

„A je to tady...“, zhroutil se Ieronýmus při představě toho všeho, co průzkumník popsal, „Řek bych, že jsem to už říkal“.

„Jestli zdolaj zdi, tak je po nás“, pravil Nif Bouřlivák.

„Co kdybysme pustili vězně?“, navrhl Jan Křivý, „Já bych jim věřil. Jsou ze stejného vrhu...“.

Dwany Růžička zavrtěl nesouhlasně hlavou.

„Ty hlavně uklid' ten svůj svinec“, pohodil Grub hlavou směrem k hlavnímu nádvoří, kde zůstala ležet mrtvola Švecova

posla.

„Jestli ty krollové ty zdi zdolaj...“, zopakoval znovu vůdce.

„Měl bys asi nějak zavelet“, navrhl Otakáro.

„Hm“.

„Tak co teda?“.

„No“, zabručel nerozhodně vůdce, „Každě by si měl asi najít nějaký svůj post a ten držet, co to bude...“.

„Tomu se teda říká plán...“, posteskl si Otakáro a vyběhl na vnitřní nádvoří.

Otevřenými dveřmi za ním vyběhl i Grub, Fenx, Růžička a Křivý. Kudůk Fenx vylezl po žebříku na levou vnitřní strážní věž a postavil se po bok dvěma Harbalřovým vojákům. Připravil si kuši do pohotovosti a sledoval tři své pardy přebíhající vnější dvůr. Dwany Růžička zaujal pozici dole u hlavní brány, na dosah rumpálu. Neměl tak sice žádný přehled o tom, co se případně děje venku za hradbami, ale věřil přátelům, že ho o vývoji situace zpraví úsečnými sděleními z hlásek. Na levou strážní věž se vyšplhal Jan Křivý, na pravou Grub, oba se střelnými zbraněmi. Na strážních postech bylo plno, muži se museli uskrovnit a ostřížím zrakem sledovali les.

Ieronýmus Flašinetář se nechal opicí dovést na ochoz nad trůnním sálem. Toto místo si už nějak oblíbil, považoval jej za nejbezpečnější kout celého hradu. V zádech měl chodbu a věděl, že pokud se Nurnští obrátí na útěk, tak budou prchat jediné tudy. Tedy tak řečenou záchodovou cestou. Kouzelník se pohodlně uvelebil na ochozu a naslouchal hlasům z místností, mezi nimiž se soustředil především na dohady Babačana a vůdce Nifa, kteří se rozhodli být nablízku velení, tedy Harbalřovi a Otmaru Kalivodovi.

Vrábel se podle hlášení Vestova průzkumu nacházel v obležení, ale očekávaný útok nepřicházel. Nedělo se nic a ani po takřka dvou hodinách se nepřítel neobjevil. Na jediné neklamně znamenání přítomnosti nepřátel hlasitě upozornil pouze Dwany Růžička. Šermíř od rumpálu ukazoval na oblohu. Tam kroužili velcí ptáci a postupně se přidávali další, až utvořili tiché plachtící hejno supů. Nacházeli

se však příliš vysoko, mimo dostřel zbraní.

„Věděj vo našem postavení úplně všechno“, posteskl si Jan Křivý sám pro sebe.

K útoku došlo krátce před desátou, ale ze zcela nečekané strany. Všimli si toho ti, co letmo kontrolovali nebe. Hejno supů jakoby dostalo neslyšitelný příkaz a plavně plachtění kroužících ptáků změnilo se v střemhlavý pád. Supi dosedli na střechu hlavní věže a zmizeli tak střelcům z dohledu. Nahoře vzplanula prudká řež. Když přes okraj přepadl druhý Harbalřův muž a jeho trup se rozbil o nádvoří, bylo jasné, že vojáci tam nahoře mají vážný problém. Přesto muži rozmístění po Vrábelu drželi dál pozice v naději, že útok supů je jenom kouřovou clonou k odvedení pozornosti a že šestice gwendarronských vojáků tam nahoře své potíže vyřeší. Že je nevyřeší, došlo všem s hrůzou v okamžiku, kdy ozvuky divoké bitky na věži ustaly a na římsu usedli tři ptáci.

„Kurva!“, zaklel Otakáro Vesta a zneviditelněl se.

Potom vyběhl k hlavní věži v patách za vojákem, který spěchal ke stolu velitelů podat hlášení.

„Držte pozice!“, zařval kdosi, „Držte pozice!“.

Janu Křivému došlo, že družinový pyrofor se odhodlal vydat se na vlastní pěst nahoru na věž a vyrazil mu na pomoc. Příčky žebříku strážní věžky zdolal takřka ptačím letem a chvátil za Vestou do budovy.

Neviditelný Otakáro proběhl kolem vojáka, který překotně popisoval situaci panující venku, a vyběhl po schodech. Nif s Babačanem strnule sledovali Jana Křivého, který s taseným mečem proběhl kolem o chvíli později.

Otakáro Vesta prudce otevřel poklop na střechu věže a vyskočil na denní světlo. Že mu je někdo v patách, to věděl, ale netušil, o koho se jedná, ani zda je to Nurnský nebo někdo z Gwendarronských. Bylo mu to vlastně jedno. Soustředil se na to, aby vyvolal ochranné kouzlo, což jej sice zbavilo neviditelnosti, ale o tu by tak jako tak brzy

přišel. Postavil se do nejvýhodnějšího postavení v rohu věže. Supů bylo pořád šest a nezdálo se, že by utrpěli vážnější zranění. Útok přišel zřejmě příliš prudce a nečekaně, že se Harbalířovi muži, jejichž rozklované mrtvoly se povalovaly kolem, nestihli ani pořádně srotit v nějakou strategickou formaci. Supi spatřili zhmotnivšího se hobita a v poklopu se objevil meč, holá hlava a plece Jana Křivého. Ptáci okamžitě zaútočili. V útoku však nebyla známka soustředěnosti či bazální inteligence, což hrálo do karet oběma nurnským rekům. Otakáro vsadil na magii, Jan Křivý na sílu oceli. Ve dvou svazcích vyšlehly blesky a dopadla čepel. Dva ptáci padli v čpavém čoudu ze spáleného peří. Otakáro přeběhl do druhého kouta, kopl do sebe nějaký lektvar a potom přezbrojil na kuši. Stihl i jeden nepřítel účinný výstřel. Magická ochrana kolem jeho těla pozbyla pod ostrými klovanci část ze své moci, ale stále trvala. Útoky neviditelnou bariérou zatím neprošly. Zato prošly do trupu Jana Křivého, na něj se nápor soustředil především. Jan se s lomozem zřítíl ze žebříku, na němž stál, dolů do chodby a zůstal nehybně ležet. O podlahu zazvonil kalený meč.

Otakáro v rychlém sledu vystřelil jedovaté šípky a neminul. Krutý jed zapůsobil okamžitě a Otakáro rychle znovu nabil. Při tom setrval v neustálém pohybu. Věděl, že kdyby jej supi drapli do spárů, kuše by mu byla na nic.

* * *

Když muži na nádvoří zaslechli Vestovo vítězoslavné zvolání, že věž je čistá, a pohlédli vzhůru, nebyla to hlava liscannorského starosty, která zaujala jejich pozornost. To spíš olbřímí stín uchvátil jejich zraky, stín, který zahalil hobitovu tvář a zbavil ji barev. A trup letícího ještěra, který se znenáhla vynořil nízkou nad jeho zády. Varan ale nezaútočil, plavmo přelétl nízkou nad nádvořím směrem k Erbertu. Zasypala jej sprška šípů, ale muž sedící v sedle zvířete zasažen evidentně nebyl. Část šípů zvíře zasáhla, část se odrazila od jeho šupinaté kůže. Varan i sjezdcem ve zdraví zmizeli za lesem. Nahoře na věži se však beze sporu něco dělo.

* * *

Otakáro uskočil, ale ihned mu došlo, že nebyl varanovým cílem, a zcela mu uniklo, že na ještěrovi seděl jezdec. Soustředil se na balík kůží, který vypadl ze spárů zvířete. Hromada kůží se vztyčila a zamávala sochořem. Byl to kroll s obrovskými ušima a děsivým šklebem. Vesta stiskl spoušť. Krollisko v divokém přískoku zcepenělo a od úst mu odlétla sprška slin. Potom bezvládně krollí tělo přepadlo vpřed a hobita zavalilo.

Liscannorský starosta se vydrápá zpod kožnatého trupu obrovského skalního krolla a přeběhl na druhou stranu střechy. V děsivé předtuše pohlédl přes okraj hradbení do kraje směrem k Luži, k té vesnici dole v údolí. A spatřil dalšího varana, který z nížiny vzlétl těsně kopírující koruny stromů. I on pevně držel ve spárech zmítajícího se krolla. Otakáro se však v první chvíli soustředil na jezdce a kopíroval rychlý pohyb jeho siluety špicí kuše. Otočil se v půlobluku a v okamžiku, kdy zvíře přelétlo nad věží a upustilo náklad, vypálil jezdcí do zad. Ten se zhroutil. Otakáro se okamžitě otočil na druhou stranu, kde věděl, že se sbírá kroll.

* * *

Dalšího varana, který se v rychlém letu zjevil nad nádvořím, nefatálně zasypala sprška šípů. Grub a Fenx si každý na svém postu ale byli jistí, že jejich střely tentokrát prošly skrz tlustou kůži a let zvířete, dokud zcela nezmizelo za korunami stromů, jevil známky bolestivé trhanosti. Na vnější nádvoří dopadlo tělo mrtvého jezdce. Dwany Růžicka k němu doběhl a zasadil ránu jistoty. Muž byl špinavý, vousatý a smrděl močí a potem. Pod nánošem šípů se zračila tvář mladého muže.

„Náký špinavý druidisko to asi bude, ale Ptáčník to není“, zamumlal šermíř.

A strhl mrtvole amulet z krku.

* * *

Otakára Vestu, zírajícího do kraje směrem k Luži, zda se ještě neobjeví další ještěr s nákladem, vyrušil šramot v zádech. Prudce se otočil a spatřil Nifovu hlavu.

„Co se tady dělo?“, zeptal se vůdce a hobit podal stručné vysvětlení.

„Měli bysme to tady vyklidit a

zabezpečit poklop proti otevření“, pravil vůdce.

„Jo“, odvětil Otakáro, „Jak je na tom Křivej?“.

„Nevím. Nehejbá se...“.

„Tak ho vomrknem...“.

Jan Křivý žil, ale omdlel. Pád ze žebříku jeho zhutovanému tělu také nepřidal. Nif Bouřlivák zajišťoval poklop nějakým břevnem, které přinesl z Pošťákovy komnaty, a provizorně jej provlekl železným okem na spodní straně poklopu. Vestovi bylo jedno, jestli břevno bylo dříve nohou stolu nebo čím vlastně. Přemýšlel především, co dál.

„Vomrknul bych to tam venku ještě jednou“.

„Myslíš jako další průzkum?“.

„Jo“.

„Domluvíme se s Harbalířem a Kalivodou“.

Snesli dolů do trůnního sálu bezvládného Jana, uložili ho na podlahu ke zdi a vedle něj položili kalený meč.

„Vomrkni ho, Borůvko“, houkl Nif a obrátil se na setníka.

„Jo“, odvětil Babačan a sehnul se nad ztlučeným trupem spolubojovníka.

„Pane setníku“, oslovil Nif Bouřlivák vojáka, „Věc se má takhle...“.

Setník Harbalíř už přišel o devět mužů a další byli dosud poznamenáni šrámy z přepadení huorny před Salarem. Jeho strategií bylo zatím vyčkávat a hájit Vrábel. Nepřítel totiž dosud neodhalil karty ani svou sílu. Zatím bylo bezpečnější vyčkávat v obležení a Otmar Kalivoda s ním byl zajedno. Vestův návrh na provedení dalšího průzkumu byl kvitován s povděkem. Vážnost toho malého civilisty mezi příslušníky armády rostla každou chvíli. Hobit cítil, že jej považují za jednoho z nich a že jeho slovo má u armádního velení váhu.

„Ale bude to průzkum poslední“, řekl hobit, „Myslim si, že jsem štěstěnu už pokoušel dost...“.

A vytratil se obvyklým již způsobem záchodovou cestou. Štěstěna i tentokrát stála při něm, ale stále nutkavějšího pocitu, že si od těch, co nad ním dosud bděli, vybral víc než je

zdrávo, se už nezbavil. Z víceméně bezpečné vzdálenosti Otakáro zjistil, že v lese za strážním domkem zůstalo jenom těch patnáct krollů, a že se evidentně připravují na útok. Jejich hlídky bedlivě sledovaly vztyčený padací most a bránu. O nic víc se průzkumník nestaral a vrátil se do trůnní místnosti podat svědectví.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jonas Wreda, řídící liscannorské školy*